BEHİÇ Ak

Postayla Gelen Deniz Kabuğu

günışığı kitaplığı

BEHİÇ AK

Postayla Gelen Deniz Kabuğu

günışığı kitaplığı

Postayla Gelen Deniz Kabuğu

BEHİÇ AK

günışığı kitaplığı

Sude'nin Babası "Pantomimci"

Sude'nin babasının tuhaf bir mesleği vardı. Pek bilinen bir sanat olmadığından, "Baban ne iş yapıyor?" diye soranlara cevap vermekte zorlanıyordu. Babasının mesleğini söylediğinde, soruların ardı arkasının gelmeyeceğini biliyordu. Eğer ısrar eden olursa, çaresiz, "Pantomim yapıyor," diye cevap veriyordu.

Birçok insanın "pantomim" kelimesini önceden duymadığının farkındaydı. Bu kelimeden haberdar olmayanların genellikle sordukları ilk soru, "Karnından mı konuşuyor yani?" idi.

Sude bu durumlarda buz kesilir; "Hayır. Karnından konuşanlara 'vantrolog' derler," diye cevap verirdi. Kimisi de Sude'yi, bitmek tükenmek bilmeyen soru yağmuruna tutardı.

“Pantomim ne demek?”
“Baban nerede çalışıyor?”
“Kaç para kazanıyor?”
“İlkokul diploması var mı?”

“Nerede okudu?”

“Annen ona kızmıyor mu?”

“Başka iş bulamıyor mu?”

Sude bu sorulardan bıkmıştı. Cevap vermek konusunda isteksizdi. Zaten bazı soruların cevaplarını kendisi de tam olarak bilmiyordu. Babası kapalı kutuydu. Ağzını günlerce bıçak açmadığı olurdu. “Sessiz tiyatro” yapması, babasının hayatını yönlendiriyordu sanki.

Sudeler’in sınıfında, görsellik delisi bir çocuk vardı: Fikret... Görüntülere ve seslere âşıktı o. Elindeki tablet bilgisayarıyla sürekli fotoğraf ve film çekerdi. Bir insanın sanal görüntüsünü gerçeğine tercih ederdi. Sanki sadece fotojenik insanları seviyordu. Fotoğrafını çekmediği insanı da belleğine kaydetme zahmetine katlanmazdı.

Yolda birisini gösterip, “Onu tanıyor musun?” diye sorsalar; “Bilmem, fotoğraflarıma bakmam lazım,” derdi. Fikret diğer çocuklardan farklıydı. İlgilendiği konuya kendini tam verirdi.

“Pantomim ne demek?” diye Sude’ye sorarken, gerçekten öğrenmek istediğini hissettiriyordu.

Sude de bu yüzden, en özenli cevabı ona vermişti. “Sessiz tiyatro,” deyip, kestirip atmamıştı.

“Senin yaptığının tersini yapıyor,” demişti.

“Ne gibi?”

“Sen her şeyi görmek istiyorsun, babam ise senin görmek istediklerini hiç göstermeden hissettiriyor. Aslında şöyle de diyebiliriz: Görüneni, görünmez ve sessiz hale getirerek gösteriyor.”

Fikret pek bir şey anlamamıştı. “Sanırım, bir kere televizyonda böyle bir adam gördüm,” demekle yetinmişti.

“Bir sandalyenin varlığını hissetmen için, o sandalyeyi görmen gerekmez,” diye devam etmişti Sude. “Bir insanın, ne dediğini anlatması için, mutlaka konuşması gerekmez. Sadece hareketlerle de anlatacağı çok şey vardır. Örneğin, olmayan bir sandalyenin üstüne

oturur gibi yapmayı başarırsan, orada bir sandalye olduğunu hisseder karşındaki."

Fikret, Sude'nin ne dediğini anlamak için olmayan bir sandalyenin üstüne oturur gibi yaptı. Bununla da kalmayıp bacak bacak üstüne atmaya kalkışınca, popoüstü oturuverdi. Düştüğü yerden, ağız dolusu gülerek sordu.

"Bunun gibi mi?"

"Evet," dedi Sude. "Ama yere düşmemen lazımdı. Ayrıca, gerçek sandalyenin üstündeyken sabit duruyoruz. Olmayan sandalyedeyken de öyle durmalısın ki, orada bir sandalye olduğunu zannedelim."

Sude bu numarayı babasından öğrenmişti. Olmayan sandalyenin üstüne oturur gibi yaptı. Bacak bacak üstüne attı. Sonra da önündeki olmayan masayı kendine doğru çekerek, üstündeki olmayan tabağın içindeki olmayan yemeği yemeye başladı. Bunları yaparken hiç ses çıkarmamaya özen gösteriyordu.

Fikret şaşkınlıkla Sude'ye baktı. "İnanamıyorum," dedi. "Gerçekten masa, sandalye ve tabak varmış gibi... Neredeyse gerçekten yemek yediğine inanacağım."

Sude gülerek, "Babamın numaralarından," dedi. "Babam yemek yerken bazen gerçek masaya oturmaz. Aslında bazen, yemeğe bile ihtiyacı olduğundan şüphe duyuyorum. Mesleğine o kadar âşık ki, yer gibi yaparak karnını doyuruveriyor sanki. Konuşmadan oynamayı da o kadar çok seviyor ki. Sanki konuşursa, mesleğine ihanet edecek!"

Fikret, elindeki fotoğraf makinesini göstererek, "Onu çok iyi anlıyorum," dedi. "Beğenip de fotoğrafını çekmediğim sahneler olursa, kendimi affetmiyorum. Bazen iyi bir fotoğrafa ulaşmak çok zor, biliyor musun? Her an tetikte olmalısın. Çektiğim binlerce fotoğraf arasından sadece birkaç tanesi işe yarar. Diğerleri, iyi fotoğrafa ulaşmak için yaptığım denemelerdir."

Sude, "Babam da işiyle ilgili sürekli eskizler yapar," diye güldü.

“Eskizler mi?”

“Ressamların, düşünürken defterlerine çizgi notlar alıp, eskizler yapması gibi... babam da etrafındaki hareketleri taklit ederek pantomim konusu haline getirmeye çalışıyor. Top oynayan çocukları görünce, topsuz top oynamaya çabalar. Direğe sarılmış bir sarhoş görünce, hayali bir direğe tutunarak onu taklit eder. Tam düşecekken, tekrar hayali direğe sarılır, çevresinde bir tur atar. Bir eli direği sıkıca tutarken, diğer elini havaya kaldırarak şarkı söyler gibi yapar. Balıkçıları görünce, onları taklit etmeye çalışır. Elinde olta ve oltanın ucunda balık olmadan, istavrit yakalayan balıkçıyı canlandırır.”

“Çok iyi fikir bu!” diye heyecanla ellerini çırptı Fikret.

“‘Ne yapıyorsun baba?’ diye sorduğumda ise, ‘Eskiz yapıyorum kızım,’ der. Berber canlandırması çok meşhurdur. Aylarca, balonların üstüne tıraş köpüğü püskürtüp, elindeki usturayla bu rolü çalıştı. Üstündeki köpüğü balonu patlatmadan usturayla yavaş yavaş sıyırmaya gayret etti.”

“Çok zor bir iş olmalı.”

“Evet, ilk günler ev, patlamış balonlardan geçilmiyordu. Daha sonra balon, köpük ve ustura olmadan aynı hareketleri yapmayı becerdi. Sonuçta olağanüstü bir gösteri ortaya çıktı.”

Sude’nin babası, Fikret’i heyecanlandırmıştı. Ondan çok şey öğrenebilirdi.

“Baban çok farklı bir insan. Onun fotoğraflarını çekmek isterim,” dedi.

“Bulabilirsen,” dedi Sude. “Babam, Uluslararası Pantomimciler Birliği yönetim kurulunda. Sürekli toplantıdan toplantıya koşar. Bazen Paris’tedir. Bazen Londra’da, bazense New York’ta.”

Fikret gözlerini fal taşı gibi açarak merakla, “Annenle evde onun gelmesini mi bekliyorsunuz?” diye sordu.

Sude gülerek, “Annem farklı mı sanıyorsun!” dedi.

“O da mı pantomimci?”

“Hayır,” diye güldü Sude. “Annem avukattır. Ama mesleğini çok seven, başarılı bir avukat. Bir saniye bile boş vakti yoktur. Annemi o kadar az görebiliyorum ki... Sabahları erkenden işinin başında oluyor. Ama yine de her sabah, özenle hazırlanmış bir kahvaltıyla karşılaşıyorum. Annemi evde bulamasam da, tabağımın yanında sevgi dolu bir not buluyorum mutlaka.”

Fikret şaşırmıştı. Sudeler’in ailesi kendisininkine hiç benzemiyordu.

“Sizin aile hiç bir araya gelmez mi?” diye merakla sordu.

“Gelmez olur mu!” dedi Sude. “Genellikle pazar günlerini beraber geçiririz.”

“Birbirimizi çok özlediğimizden üçlü kanepede dip dibe otururuz. Orada kahvaltı eder, çene çalar ve televizyon seyrederiz. Sonra da birbirimize sarılarak uyuruz.”

Fikret şaşırmıştı. Utana sıkıla, “Bizim çok sakin bir hayatımız var,” dedi. “Genellikle hep beraberiz. Babam belediyede memur, annem ise ev kadını.”

“Bizim evdeki duruma alıştım ben,” dedi Sude. “Artık şikâyet etmiyorum. Sadece anne ve babamı özlüyorum. Sanırım, onlar da bu duruma üzülüyorlar, ama bir çözüm yolu bulamıyorlar. Benim her istediğimi karşılayarak kendilerini affettirmeye çalışıyorlar. Yine de yalnızlıktan sıkılıyorum.”

Fikret her an ailesiyle birlikteydi gerçi ama, sıkılmak ona da hiç yabancı değildi. İç çekerek, “Ne yapıyorsun sıkılınca?” diye sordu.

Sude, “Kendimi sahile atıyorum,” diye şakıdı.

Sudeler’in evi denize çok yakındı. Evlerinin hemen arkasında, dalgaların dövdüğü uçsuz bucaksız bir kumsal uzanıyordu. Dalga sesleri, günün her saati en ücra köşelere bile kolayca ulaşabilirdi. Banyoda, yatak odasında, salonda ya da okulda bu davetkâr seslerden kurtulmak imkânsızdı. Sude de bu daveti asla yanıtsız bırakmazdı. Ne

zaman canı sıkılsa, dışarıya çıkıp sahilde özgürce koşardı. Midye kabukları toplayıp kumsala yazılar yazar, suyla kumun buluştuğu yere ayak izlerini bırakıp, dalgaların onları yok edişini seyrederdi. Rüzgârın kokusu, dalgaların sesi, havada beyaz kâğıt parçaları gibi uçuşan martıların sesleri... Onlarsız bir dünya düşünemiyordu.

Ancak, Sude'nin duygularını arkadaşlarıyla paylaşması o kadar zordu ki. Genellikle herkes evinde ailesiyle vakit geçiriyor ya da bilgisayarının başında pinekliyordu. Bilgisayarlar arttıkça, dışarıya çıkan çocukların sayısı da azalmıştı. Sahilde oynayacak arkadaş bulmakta iyice zorlanıyordu Sude. Arkadaşlarına ulaşmanın en iyi yolu, kumsala gitmek değil, internete girmekti.

Sude İnternetle Tanışıyor

Bir gün Fikret, “Madem annenle baban kendilerini affettirmeye çalışıyorlar,” dedi, “onlardan her şeyi isteyebilirsin o zaman.”

“Aslında, ne istediğimi çoğu zaman bilmiyorum,” dedi Sude. “Bana sorsan, saatlerce kumsalda koşmaktan başka bir şey istemeyebilirim.”

“Bu çok basit bir istek,” dedi Fikret.

“Neyse ki, ne istemem gerektiğini arada bir hatırlatanlar var,” diye devam etti Sude. “Geçen pazar harika bir şey oldu. Kapı çaldı. Heyecanla açtığımızda, siyah takım elbiseli, çantalı bir adamla karşılaştık. Tablet bilgisayar satıcısıymış. Hem internete girebilen, hem de film, fotoğraf çekebilen harika bir tablet bilgisayar tanıttı bize.”

“Biliyorum onları!” diye heyecanla bağırdı Fikret. “Benim bilgisayarın iki model sonrası. Hemen isteseydin!”

Sude, “İstemez olur muyum!” dedi. “Onlar da almak zorunda kaldılar.”

Çantasını açtı. İçinden tablet bilgisayarını çıkararak Fikret'e gösterdi. "Günlerdir deliler gibi oynuyorum."

"Çok güzel," dedi Fikret. "Bununla her şeyin fotoğrafını çekebilirsin. Milyonlarca fotoğrafı bilgisayarında saklayabilirsin. İstediğin kadar internete girebilirsin."

"Evet," dedi Sude. "Bizim evde internete girme konusunda kısıtlama yok. Özgürce, istediğim saatte internete girmeye başladım. Karışanım yok."

Fikret, "Çok şanslısın," dedi gülerek. "Bazı arkadaşlarımın günde en fazla yirmi dakika internete girme hakkı var."

Eyvah!
Ekran Bağımlısı mı Oldum?

Annesi Sevda Hanım ve babası Rıfkı Bey, Sude'ye çok vakit ayıramadıkları için kızlarının kendini oyalama yöntemlerine ses çıkaramıyorlardı. Sude kimi zaman dışarıya çıkıp oynuyor, kimi zaman evdeki yastıkları insan yerine koyup, oyunlar icat ediyordu. Bazen da saatlerce internette dolaşıyordu.

Sevda Hanım ve Rıfkı Bey internetin kızları için iyi bir arkadaş olduğunu düşünmüşlerdi. Sude'nin tablet bilgisayarıyla fazlasıyla vakit geçirmesine pek aldırmadılar bu yüzden. Hatta her yerde, her zaman rahatça internete girebilmesi, iletişim sorunlarını da kısmen çözmüştü. Annesi artık mahkeme koridorlarından Sude'ye ulaşabiliyordu. İnternet sayesinde akıllı telefonundan Sude'ye bağlanıp, görüntülü olarak konuşabiliyordu. Babası da, gittiği ülkelerden Sude'ye görüntülü mesajlar bırakabiliyordu.

Onlarca apartmandan oluşan bir sitede yaşıyorlardı. Evlerin de hepsi birbirine benziyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, evler çocuklu aileler düşünülerek yapılmamıştı. Eğlenceli, insanın içini ısıtan mekânları yoktu. Kumsala ulaşmak için sitenin dışına çıkmak gerekiyordu.

Sude okuldan gelince kumsala inmemişse, zamanının çoğunluğunu evde geçiriyordu. Öğlen, hatta bazen akşam yemeklerini bile kendisi hazırlıyordu. Tek kişilik yemek yapmanın ustası olmuştu. Eskiden, bir şeyler atıştırdıktan sonra evde oyalanmayıp kendini dışarı atarken, şimdi internetin varlığı bu alışkanlığını değiştirmişti.

Sude, yalnızlığını giderek daha fazla bilgisayarıyla gidermeye başlamıştı. İnternet sayesinde başka insanlara ulaşmak çok daha kolaydı. Sıkıldığında, sahilde dalgaların sesini dinleyerek koşmak yerine, bilgisayarının başına çörekleniveriyordu artık. Vakit geçirmek için eğlenceli bir yol bulmuştu. Çoğu zaman amaçsızca internette dolaştığı da oluyordu. Merak ettiği ya da etmediği konularla ilgili bilgi almak için sık sık internete giriyor, konudan konuya atlıyor, incir çekirdeğini doldurmayan şeyleri kendine dert edinip, saatlerini bilgisayar başında geçiriyordu.

Gel zaman git zaman, amaçsızca internete girdiği saatler giderek çoğaldı.

Bu sayede yeni dostlar edinmişti.

Sık sık sosyal paylaşım sitelerine giriyordu. Sanal ortamda istediği zaman kimlik değiştirebilme olanağı, kendini özgür hissetmesine neden oluyordu. Kılıktan kılığa giriyor, yeni tanıştığı insanlara her türlü palavrayı sıkmaktan çekinmiyordu. Kendini bazen bir öğretmen, bazen küçük bir oğlan çocuğu, bazen bir büyücü ya da bir uzun mesafe koşucusu olarak tanıtıyordu. Nasıl olsa, sanal ortamda her şey mümkündü, neredeyse gerçek yoktu. Sude orada zengin, fakir, mutlu, mutsuz, uzun boylu, cüce, güçlü, hasta, zeki, kurnaz, yaşlı veya genç olabiliyordu. Hatta, sanal ortamdaki görsellik denizinden istediği yüzü seçip kendi yüzü gibi kullanabiliyordu. Bazen yere atılmış kabak çekirdeği kabuklarından resimler yapan bir ressamdı, bazen de yalnız bir robotu evlat edinmiş zengin ve merhametli bir kadın. Bazense, zengin ve merhametli bir kadın tarafından evlat edinilmiş bir robot. Robot olduğunu bilmeyen annesini, matematik bilgisi, engin kültürü ve oyun kurabilme yeteneğiyle şaşırtıp duruyordu.

Sude, sanal dünyada, isteyip de yapamadıklarını sanki yapmış gibi yaşayabiliyordu. Gerçek hayatın yüklerinden kurtulmuştu. Bilmek için okumak, yapmak için yetenekli ve deneyimli olmak gerekmiyordu.

Sadece “bilirim”, “yaparım” demek yeterliydi. “Uzaya çıktım” diyebilmek için mutlaka “uzaya çıkmak” gerekmiyordu.

Bu dünyada doğruluk bir erdem değildi. Ama doğru söylemeyen biri, kendini yalan söylemiş gibi de hissetmiyordu. Çünkü orası gerçek dünya değildi. O dünyada söylenen yalanlar, üfürükten şeylerdi, gerçek değildi.

Sude çevresindeki her şeye bilgisayarının ekranından bakmayı yavaş yavaş sevmeye de başlamıştı. Bu sevgi zamanla alışkanlığa, alışkanlık ise bağımlılığa dönüştü.

Sokağa çıktığında yola değil, çoğu kez bilgisayar ekranına bakıyordu artık. Tablet bilgisayarındaki yol bulucu sayesinde, önceden gideceği yeri ekrandaki haritada işaretliyor, okun yönlendirmesiyle yolunu buluyordu. Gözü kapalı gidebileceği okuluna bile, bilgisayarındaki yol bulucuyu kullanarak ulaşıyordu. Sınıfta tableti dizlerinin üstünde tutuyor, ders anlatılırken gözucuyla tabletine bakıp, bambaşka dünyalara yolculuk ediyordu.

Öğretmeni Necla Hanım bir gün durumu fark etmiş, ama ona hoşgörüyle davranmıştı. Kızmak yerine, yanına gelip saçlarını okşamıştı.

"Ders dinlerken tablete bakmak istiyorsan, dersi kayda alabilirsin," demişti. "Belki evde tekrar izleyip, unuttuklarını hatırlayabilirsin."

Bu izin, Sude'yi sevinçten havalara uçurmuş ve dersleri baştan sona kaydetmeyi görev edinmişti.

Bilgisayar, Sude'nin hayatına yepyeni bir boyut getirmişti. Çalışırken ekrana bakıyor, dinlenirken ekrana bakıyor, telefon ederken, yazarken, okurken, konuşurken, dinlerken ekrana bakıyordu. Ödevlerini de bilgisayarda yapıp, öğretmenine elektronik posta yoluyla gönderiyordu. Gün geçtikçe tablet bilgisayarın bağımlısı olmuştu. Arkadaşı Fikret'le bile artık yüz yüze konuşmuyor, internet yoluyla mesajlaşmayı tercih ediyordu. Çantasındaki küçük tablet, nasıl olduysa, çok kısa sürede annesi, babası, arkadaşı, öğretmeni haline gelmiş; hayatındaki büyük boşluğu dolduruvermişti. Bu sayede

dünyanın her yerinden arkadaşlar edinmişti. Avusturalya'da, Çin'de, Amerika'da dostları vardı artık.

Bu yeni iletişim aracı, Sude'nin insanlara bakışını da değiştirmişti. Gerçek hayatta sevdiği bir insandan internet ortamında nefret ettiği oluyordu. Ya da hiç sevmediği birine, sanal mesajlaşmalar sonunda hayran kalabiliyordu. Hayatında yeni bir kapı açılmıştı.

Sınıfta dip dibe oldukları halde hiç konuşmadığı çocuklarla saatlerce mesajlaşabilmenin keyfini çıkarıyordu. Ya da tam tersine, gerçek hayatta çok konuştuğu arkadaşlarıyla sadece mesajlaşarak iletişim kurabiliyordu. Sıra arkadaşı Zerrin'le Facebook arkadaşı olmuşlardı. Bu, aralarındaki ilişkiyi kopma noktasına getirmişti. Artık sadece sosyal paylaşım sitesine girdikleri zaman bir şeyler paylaşabiliyorlardı. Yan yana oturduklarında ise ağızlarını bıçak açmıyordu.

Sude, bilgisayarını çok seviyordu. Şimdiye kadar onsuz nasıl yaşadığını düşünemiyordu bile. Tabletinden en fazla beş altı metre uzaklaşabiliyordu. Bu mesafe on metreye çıksa ürperiyor, endişe kısa sürede büyük bir korkuya dönüşüyordu. Tabletini eline alır almaz ise mutluluktan havalara uçuyordu.

Sağda solda konuşulan ekran bağımlılarından biri olup çıkmıştı. Bunu ilk fark eden de kendisiydi. Bilgisayar ekranı olmadan yaşamayı düşünemiyordu artık. Bilgisayarı kısa sürede, kafası, gözü, dili gibi bedeninin uzuvlarından biri haline gelmişti.

Fikret'e, "Galiba, ekran bağımlısı oldum," diye bir mesaj attı.

Fikret'den ânında cevap geldi. "Ben de öyleyim. Hatta, tedavi görüyorum. Ama boş ver. Ekran bağımlılığının hiçbir zararı yok!"

"Yemek yerken bile ekrana bakıyorum," diye yazdı Sude.

"Bugünün teknolojisi bu," dedi Fikret. "Nasıl kaçar ki insan? 'Ekran bağımlılığı'yla ilgili tartışma programlarını bile ekrana bakarak izliyor insanlar. Ekransız yaşayan biri hiçbir şey yaşayamıyordur, inan bana."

Sude'nin Fikret'e hak vermekten başka çaresi yoktu.

"Ama bundan kurtulmak da istiyorum," diye yazdı.

Fikret kendi kendine güldü. "Ben istemiyor muyum sanıyorsun?"

Sevda Hanım'ın Endişesi

Hep beraber oldukları ender pazar günlerinden birinde, büyük kanepede oturmuş, her zamanki gibi televizyon seyrediyorlardı. Sevda Hanım bir ara Sude'nin, elindeki tableti televizyonla gözü arasında tuttuğunu fark etti. Şaşılacak şeydi doğrusu. Sude, televizyondaki görüntüyü bile bilgisayarının ekranından izliyordu. Önce, Sude'nin fotoğraf ya da film çektiğini düşünüp önemsemedi. Ama tableti gözünün önünden bir türlü çekmediğini görünce de endişelendi. Tablet bilgisayar hepsi için bir kurtarıcı olmuştu, ama bu kadar abartmanın da âlemi yoktu!

Dayanamayıp, "Televizyonu elindeki tabletin ekranına bakarak izlemen tuhaf değil mi?" diye sordu.

Sude, tabletini Sevda Hanım'ın yüzüne tutarak, annesinin ekrandaki görüntüsüne baktı.

"Sorunu kaçırdım. Bir daha tekrar eder misin?" diye sordu.

"Televizyonu elindeki tabletin ekranından bakarak izlemen tuhaf değil mi?" diye tekrarladı Sevda Hanım.

Sude, annesinin ne dediğiyle ilgilenmedi bile. Mutlulukla gülümseyerek, "Bu çok güzel oldu," dedi.

Annesi sorusunun cevabını, Sude ise Sevda Hanım'ın konuşmasına devam etmesini bekliyordu.

"Evet? Bekliyorum," dedi Sevda Hanım.

"Evet. Ben de," diye tekrar etti Sude.

"Sen neyi bekliyorsun?" diye kızdı Sevda Hanım.

Sude pişkin pişkin, “Konuşmanı kaydediyorum. Devam edebilirsin,” dedi.

Sevda Hanım sinirlendi ve Rıfkı Bey’in şaşkın bakışları altında, tableti Sude’nin elinden çekip aldı. “Soruma cevap istiyorum!” diye bağırdı.

Sude iri gözlerini açarak, “Sorunun ne olduğunu bilmiyorum ki,” dedi.

Sevda Hanım sabırla tekrarladı: “Televizyonu elindeki tabletten bakarak izlemen tuhaf değil mi?”

Sude, boş bir ânını yakalayıp, tableti Sevda Hanım’ın elinden aldı. “Hoşuma gidiyor,” diye cevap verdi ve tablet bilgisayarı tekrar Sevda Hanım’ın yüzüne doğrulttu.

“İyi de, elinde tablet olmadan da bana bakabilirsin. Sen beni ekrandan görebiliyorsun, ama tablet yüzünü kapattığı için, ben seni göremiyorum.”

“Böyle daha zevkli,” dedi Sude.

Sevda Hanım yüzünü ekşitti; “Yani, benim görüntüme bakmak, bana bakmaktan daha mı iyi?” diye sordu.

Sude hiç istifini bozmadı. “Kendimi saklayarak insanlara bakmak hoşuma gidiyor,” dedi. “Hem, insanların ekrandaki görüntüsü, gerçeklerinden daha çok hoşuma gidiyor.”

Kızıyla eşinin konuşmalarını ilgiyle izleyen Rıfkı Bey gülerek atıldı. “İnsanlar birer görüntü değildir ki. Bu alet hepimizi sadece birer görüntüye dönüştürüyor. Oysa bizler etten, kemikten, duygulardan oluşan canlılarız!”

“Ama görüntüler çok daha mükemmel,” dedi Sude, babasına ekrandan bakarak.

“Mükemmel mi?” diye kaygıyla sordu Sevda Hanım.

“Evet,” dedi Sude, tableti ona döndürerek. “Sinema filmi gibi mükemmel!”

Babası atıldı. “Biz üçboyutluyuz. Çıplak gözle bakmaman, bizi tek boyutlu algılamana neden olur.”

Sude inatçı inatçı gülümsedi. Dünyanın ulaştığı teknolojik seviyeyle bir olmuş, gelişmeleri bilmeyen ailesine karşı mücadele ediyor gibiydi.

“Bilgisayarımın üçboyutlu programı da var. Nasıl istersem öyle gösteriyor. Gerçeğine çok yakın görüntü veriyor.”

Babası da el kol hareketleri yaparak, “Söylediklerinden hiçbir şey anlamadım,” demeye çalıştı. “Madem gerçeğine çok yakın görüntü veriyor, daha da yakın olan gerçeğine baksana o zaman.”

Sude, tableti babasına döndürdü. Rıfkı Bey’in ekrandaki görüntüsüne, “Kaydediyorum bazen,” dedi.

“Onları hafızana da kaydedebilirsin,” dedi babası. “Bir makineye kaydetmen gerekmez. Hem unutma, en gelişmiş bilgisayar bile beynimiz kadar gelişmemiştir. Öyle değil mi?”

Bu konuda Sude'yi ikna etmek olanaksızdı. "Ama bilgisayar çok daha iyi kaydediyor. Hafıza kapasitesi benimkinden katbekat fazla," dedi.

"Evet," dedi babası, "böyle devam edersen, gerçekten de bilgisayarın hafıza kapasitesi senin beynininkinden daha fazla olacak. Beynini tembelliğe alıştıracaksın."

Sude başını babasının göğsüne yaslayarak, "Geçen hafta bana Arjantin'den attığın görüntülü mesajı hatırlıyor musun?" diye sordu.

Rıfkı Bey'i en zayıf yerinden yakalamıştı.

"Evet," dedi babası, yumuşayarak. "Hatırlamaz olur muyum?"

Sude, bilgisayarının ekranına o görüntüyü taşıdı. Babasının festivaldeki pantomim gösterisi ekranda beliriverdi. Sanki bir kadınla dans ediyormuş gibi, yalnız başına tango yapıyordu Rıfkı Bey.

Görüntü Rıfkı Bey'i keyiflendirmişti.

"Bu dansla, pantomim yarışmasında birinci oldum," dedi böbürlenerek.

"Ben de bunu çok seviyorum," dedi Sude. "Bu filmi yüzlerce kere seyrettim. Hafızama kaydetseydim, sadece bir kere seyretmiş olacaktım. Hâlâ da seyrediyorum. O sırada Arjantin'de olup seyretmek isterdim tabii, ama ne yazık ki, orada değildim. Bilgisayarım bu boşluğu kapatıyor."

Rıfkı Bey kızardı bozardı. Sude'yi Arjantin'e götürebilir miydi? Bu mümkün değildi tabii. Hiç sesini çıkarmadı. Kızıyla baş edemeyeceğini anlamıştı.

Rıfkı Bey ve Sevda Hanım işlerini o kadar çok seviyorlardı ki, birbirlerine çok az vakit ayırabiliyorlardı. Sude de çaresizlik içinde aileyi bilgisayarının ekranında bir araya getirmeye çalışıyordu. Her şey mükemmel değildi tabii. Bu kadar fazla bilgisayar kullanmanın bazı yan etkileri olacaktı.

Sevda Hanım'ın aklına harika bir fikir geldi.

“Bugün hep birlikte tiyatroya gitmeyi öneriyorum,” dedi. “Birlikte bir şey yapmayalı uzun zaman oldu.”

Herkes Ekrana Bakıyor!

Neşeyle kendilerini sokağa attılar.

Sokakta, ellerinde tablet bilgisayarla dolaşan bir sürü insanla karşılaştılar. Tabletleri olmayanlar da cep telefonlarının ekranlarına bakıyorlardı. Genç yaşlı, çoluk çocuk, şişman zayıf, uzun kısa, sarışın esmer, kadın erkek, herkes ekranlarının büyüsüne kaptırıvermişti kendini.

Sude, ekrandaki yol bulucuya bakmakla meşgul olduğundan, çevresinde olup bitenden habersizdi.

Sevda Hanım, "Herkesin elinde bu tabletlerden var!" diye çığlık attı. "Herkes ekrana bakıyor. Ekran manyağı olmuş insanlar!"

Rıfkı Bey, serinkanlılığını korumaya çalıştı.

"Gerçekten şaşırtıcı. Konuyu nasıl ele almak lazım acaba?" diye sordu. "Bu bir hastalık mı, yoksa teknolojik ilerleme mi?"

“Bence bir hastalık,” dedi Sevda Hanım. “Hem de bulaşıcı.”

Rıfkı Bey, “ ‘Tablet kullanma’yı hiç çalışmamıştım,” dedi. “Bunu da pantomim gösterilerimin arasına katmalıyım.”

Rıfkı Bey, yanından tablete bakarak geçenleri sanki onun da elinde tablet varmış gibi taklit etmeye çalıştı.

"Bu gösteriyi repertuvarıma almalıyım," diye mırıldandı. "Bir pantomimci günceli izlemezse, geri kalır."

Bu çalışma Sude'nin de hoşuna gitmişti. Kikirdeyerek, elindeki tabletle babasının görüntüsünü kaydetmeye başladı. Babası yine harika buluşlar peşindeydi. Elindeki olmayan tablete bakarak yürürken, kendini olmayan bir trafiğin içinde buluveriyor, ezilmekten her defasında zorlukla kurtuluyordu. Bin bir güçlükle karşıya geçmişken, olmayan bir kedinin kuyruğuna basıveriyor, kedinin ortalığı birbirine katan çığlığıyla irkilip yere düşecekken, olmayan bir direğe tutunup, etrafında dönüveriyordu. Bu sırada olmayan tableti elinden kurtulup havaya fırlıyor, Rıfkı Bey'se gökyüzüne bakarak onu izliyor, yere düşerken yakalamayı da başarıyordu.

Rıfkı Bey, gösterisini tamamladıktan sonra, Sude'nin çektiği filme bakıp, ilgiyle inceledi.

"Daha tam olmamış," diye mırıldandı, "biraz daha çalışmalıyım. Tablet kullananlar ikiboyutlu görüntülere baka baka sakarlaşıyorlar. Elleri ayakları birbirine dolanıyor. O hallerini mükemmel şekilde anlatmanın yolunu bulmalıyım. İşte, asıl zorluk da burda. Sakarlık mükemmel bir şekilde anlatılınca, kendi olmaktan çıkıyor, sanki beceriklilik gibi algılanıyor. Ama bir yolunu mutlaka bulacağım."

Sude, çorbada tuzunun olmasından dolayı sevinçliydi. Koltukları kabarmıştı.

"Aslında bu yeni teknoloji, çalışmalarıma katkıda bulunabilir," diye devam etti Rıfkı Bey. "Yaptığın her hareketin görüntüsünü ânında izlemen büyük olanak. Sokakta çalışmak da çok kolaylaştı. Eskiden, aklıma gelen bir fikri sokakta denemeye kalktığımda herkes beni deli zannederdi. Şimdi insanlar ellerindeki ekrana baktığı için, çevrelerinde

ne var ne yok görmüyorlar bile. Sokakta deneme yaparken kendimi hiç bu kadar özgür hissetmemiştim."

Sevda Hanım, Rıfkı Bey'in olumsuz şeylerden olumlu sonuçlar çıkarma alışkanlığına alışıktı.

"Pes doğrusu!" diye dişlerini gıcırdattı.

Sonunda tiyatroya ulaştılar. Oyunun ismi *Bir Yaz Gecesi Rüyası* 'ydı.

Oyun boyunca Sude, tabletini elinden bırakmadı. Sahnede olan biteni baştan sona tabletindeki görüntüden izledi. Annesi şaşkınlık içindeydi. Sude'nin "gerçek" olana sanki tahammülü yoktu. Sadece ekrandaki görüntüler güven vericiydi. Kızının bu duruma düşmesine kendileri sebep olmuştu. Sude'yi evde saatlerce yalnız başına bıraktıkları için suçluydular. 'Ne yapsın çocukcağız,' diye düşündü, 'elindeki tablet yalnızlığını gideren yegâne oyuncak!'

Artık çok geçti. Hiçbir şey olmamış gibi birdenbire tablet bilgisayarını onun elinden alamazdı.

Tiyatrodan çıktıklarında, Sevda Hanım merakla Sude'ye oyunu sevip sevmediğini sordu.

Sude boş gözlerle annesine baktı.

"Oyun? Evet, iyiydi," dedi. "Kaydettim. Bir ara vakit bulursam seyretmeyi düşünüyorum aslında."

"Peki, oyunun konusunu anladın mı?"

"Hayır. Konusuna dikkat etmek aklıma gelmedi."

Sevda Hanım şaşırmıştı. Sude oyunun ne hakkında olduğunu bile bilmiyordu. Oyuncuları izlemekle ilgili sorumluluğu tabletine devretmişti. Bir gün kaydettiklerini seyrederse, konusunu öğrenmiş

olacaktı. Ama büyük bir olasılıkla o gün hiç gelmeyecekti. Çünkü Sude o kadar çok fotoğraf ve film çekiyordu ki, çekmekten onları izlemeye zamanı kalmıyordu.

Sevda Hanım'ın Hain Planı

Sevda Hanım, Sude'yle yakından ilgilenmeliydi. Kendince bir plan yaptı. Evde daha çok vakit geçirmeye çalıştı ve Sude'yi ev dışına çıkarmayı ilke edindi... Birlikte sergilere, müzelere gidiyorlardı. Ama boşuna! Sude her yere küçük tabletini de götürüyordu. Sergilerdeki tablolara, heykellere çıplak gözle bakmak yerine onları bilgisayar ekranında görmeyi tercih ediyordu. Her baktığı eserle gözü arasına, mutlaka tabletini sokuyordu.

Müzelerdeki yazıları okumak yerine de fotoğrafını çekiyordu. Fotoğrafını çektiği her yazıyı ise okuduğunu varsayıyordu. Bazen serginin konusunu bile bilmiyordu. Hareketleri otomatikleşmişti. Baktığı şeylere dikkat etmeden bakar olmuştu. Nasıl olsa bilgisayar onun yerine bakıyor, istediği zaman kaydediyor, gerektiğinde hatırlıyordu. Dikkatli olmasının gereği yoktu. Hiçbir şeyi aklında tutmak için çaba sarfetmiyordu.

Onunla diyalog kurmak da zorlaşmıştı. Sorulara cevap vermekte isteksizdi. Hiçbir konuda kendini sorumlu hissetmiyordu.

Sabahtan akşama kadar sadece,

"Öyle mi demişim?"

"Bilmem."

"Hiç anlamam."

"Yolu ben bulamam ki?"

"Beni karıştırmayın canım," gibi şeyler söylüyordu.

İnternet ortamında kestirme yazışmaktan, Sude'nin giderek dili de bozulmaya başladı. Zaman zaman harfleri yutuyor;

“ocğın üzrndeki çydnlkt çay vr”

“balıklrdn en çk hmsyi svrm”

“ayva mrmltına bylrm” gibi tuhaf cümleler kuruyordu.

Konuşurken de sessiz harfleri yutmayı alışkanlık haline getirmişti.

Sevda Hanım çoğu zaman Sude’ye ulaşamıyordu. Ne söylerse söylesin, elindeki tableti yüzüne doğrultuveriyordu. Sanki, tablet sadece kaydetmekle kalmayıp otomatik olarak konuşsa, iyice rahatlayacak gibiydi Sude.

Ona ulaşmanın mutlaka bir yolu vardı, ama nasıl?

Eşine konuyu açtı. O, konuya farklı bir yönden bakıyordu. Tablet yine de hayatlarına büyük kolaylıklar getirmişti. İnternet üzerinden haberleşebiliyor, birbirleriyle saatlerce görüntülü olarak konuşabiliyorlardı. Ama işte, bu müthiş olanak bir yandan da hayatlarını çıkmaza sokmuştu.

Giderek aynı anda konuşma zorunlulukları ortadan kalktı.

Pazar günleri daha az bir araya gelip kahvaltı etmelerinin nedeni de buydu.

Sevda Hanım, gün geçtikçe Sude’yi ekrandan koparmanın imkânsız hale geldiğini anladı. Çok geç kalmışlardı. Sude’yle konuşarak bazı şeyleri kavratmaları artık mümkün değildi.

Rıfkı Bey’le uzun uzun konuşup bir yol ararlarken, aniden Sevda Hanım’ın aklına parlak bir fikir geldi.

“Belki onunla sanal ortamda bir ilişki kurabilirim,” diyerek parmaklarını şaklattı.

“Emin misin?” diye gülerek sordu Rıfkı Bey. “Sakın sen de internetten çıkamayan biri haline dönüşme.”

Sevda Hanım kararlıydı.

“Onunla iletişim kurabilmek için benim de orada olmam gerekiyor,” dedi.

“Bunu nasıl yapacaksın peki?”

“Önce onu tanımaya çalışacağım.”

Rıfkı Bey, “Yapma canım, Sude’yi tanımıyor musun? O bizim kızımız,” diye güldü.

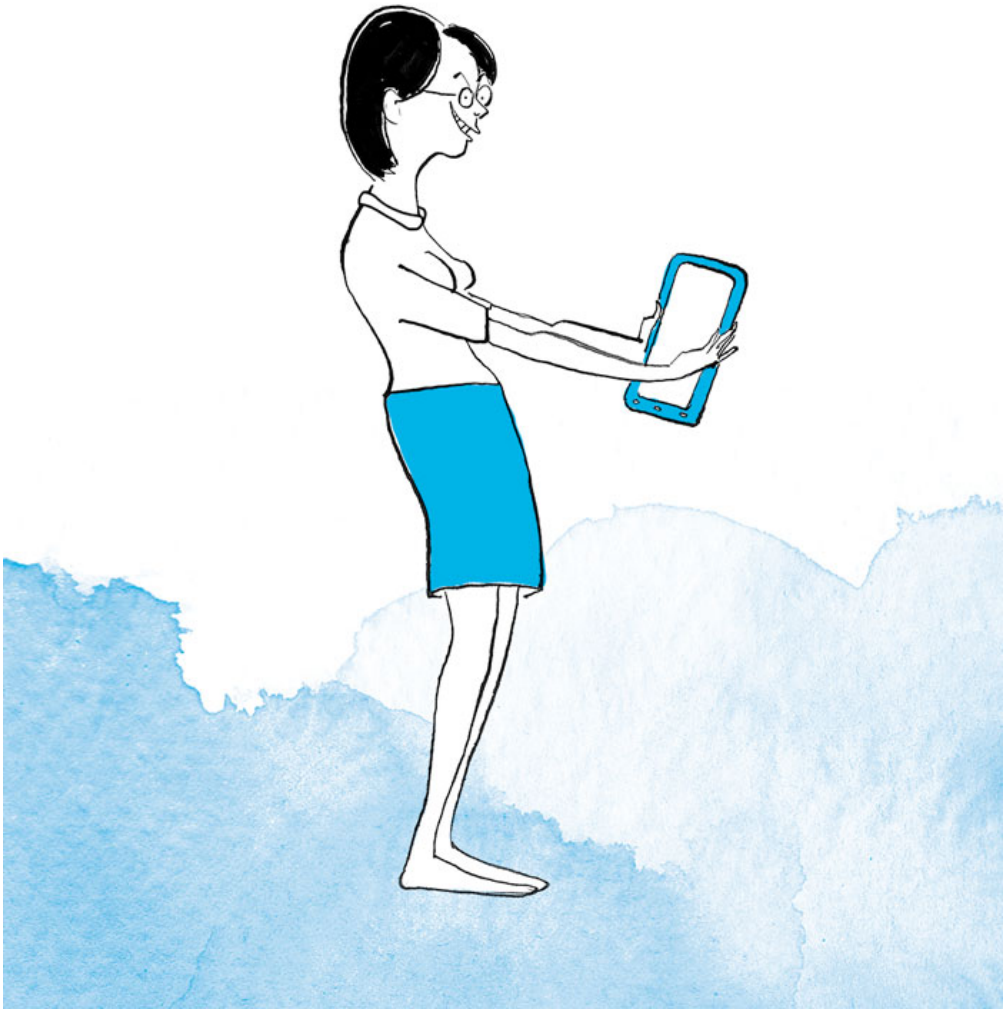
“Hayır,” dedi Sevda Hanım. “Kesinlikle onu tanımıyoruz. Sanal dünyada nasıl bir kişilik olduğunu bilmiyoruz.”

Rıfkı Bey, durumu abarttığını söylediyse de eşini ikna edemedi. Sevda Hanım kafasında hain bir plan yapmaya başlamıştı bile.

Sanal âlemde çekici bir tip yaratmalıydı. Sude ile internet ortamında tanışıp, arkadaş olmalıydı.

Sevda Hanım günlerce bu tipin nasıl biri olması gerektiğiyle ilgili düşündü. Afacan, kıvırcık saçlı, gözlüklü, zeki bir oğlan çocuğu mu olmalıydı? Yoksa, sarışın bir kız çocuğu mu? Yoksa, tamamen çizgi bir karaktere mi yönelmeliydi? Belki de konuşan bir hayvan olmalıydı. Zürafa, fil, köpek ya da maymun...

Zürafa ve fil, çok küçük çocuklar için iyiydi. Sempatiktiler, ama Sude yaşındakiler için kullanışsızdılar. Köpek ya da kedi, küçük çocukların daha çok ilgisini çekebilirdi. Birlikte oyun kurabildikleri için bu tür hayvanları çok severlerdi. Hele maymuna çocuklar

bayılırdı. Ama Sude için başka bir karakter yaratmak gerekiyordu. İyice kafası karışmıştı. Bir türlü karar veremiyordu.

En sonunda "hepsinin karışımı bir tip olmalı" diye karar verdi. Kendini zaman zaman fil, zürafa ya da maymun gibi hisseden, afacan, kıvırcık saçlı, zeki bir çizgi film karakteri! Peki ya sonrası?

Oğlan mı olmalıydı, kız mı? Sarışın mı, esmer mi? Yoksa kılıktan kılığa girebilen, her ortama uyum sağlayabilen bir bukalemun mu?

Birden durdu.

"Sadece iletişim değil, aynı zamanda oyun kurulabilecek bir yaratık olmalı," diye mırıldandı.

Sude uzun zamandır bilgisayar oyunlarına da merak salmıştı; bu yüzden iyice ekranın içine dalıp âdeta kayboluyor, saatlerce *Gogoluku* isimli bir oyunu oynayıp duruyordu.

Sevda Hanım, işe bu oyunu öğrenmekle başlayabilirdi. *Gogoluku* nasıl bir oyundu, kimler oynuyordu? Neden ismi böyle saçma sapan bir kelimeydi? Yoksa *Gogoluku* lafının, gizli bir anlamı mı vardı?

İlk fırsatta Sude'ye sordu.

"Gogoluku nasıl bir oyun?"

Sude başını oyundan kaldırmadan, "Güzel, hatta harika bir oyun," demekle yetindi.

"Kimlerle oynuyorsun?"

"Çok zeki insanlarla."

"Kim onlar?"

"Biri Hindistan'da, biri Japonya'da, diğeri ise Amerika'da yaşıyor."

"Seninle birlikte dört kişi misiniz?"

"Hayır, Almanlar, Türkler ve Yunanlılar da var. Ama onlar bazı kapılardan geçmeyi başaramadıkları için, bizi çok gerilerden takip ediyorlar. Biz dört kişi kaldık. İlerlemeye devam ediyoruz."

"Geridekiler ne yapıyor?"

“Onlar puan toplayarak bize yetişmeye çalışıyorlar. Ama onları tanımıyorum. Sadece benim seviyemde olan dört kişiyle yazışabiliyorum.”

“Neden?”

“Çünkü sadece yakın puandakilerin birbirleriyle yazışma izni var.”

Bu, Sevda Hanım’ın çok hoşuna gitmişti. Demek ki, Sude’ye yakın bir puan almayı başarırsa, onunla özgürce yazışma hakkını da elde edecekti. Ama kızını tanıyordu. Eşit puan almak yeterli olmayabilirdi. Aynı zamanda Sude’nin ilgisini çekecek özellikleri de barındırmalıydı.

Sude’nin beğenisini kazanmak için başka bir milletten olmak gerektiğini düşündü. Aniden, Kanadalı olmaya karar verdi! Kanadalı kıvırcık saçlı bir... Evet evet, oğlan olmalıydı. Bir oğlan çocuğu! Kılıktan kılığa girebilen, her ortama uyum sağlayabilen bukalemun ruhlu bir oğlan çocuğu!

Ona bir ad uydurmalıydı. Öyle bir ad olmalıydı ki bu, foyası meydana çıkmasın. Leziz bir ad! Sude, midye kızartmasına bayılırdı. Özellikle ceviz içi, sarımsak, yoğurt ve ekmek içi karışımından yapılan “tarator” sosuyla olursa, tadına doyamazdı. En son gittikleri midyecide tabletini kenara koyup, sosa ekmek banması hâlâ gözünün önündeydi.

Çocuğun adını bulmuştu: Tarator!

Sevda Hanım’ın sanal dünyadaki adı, Tarator olacaktı.

Tarator da Tablet Bilgisayar Alıyor

Sevda Hanım vakit geçirmeden, gelişmiş taşınabilir bir tablet bilgisayar satın aldı. Gerçekten de mutluluk verici bir aletti bu. Sadece bilgisayar değil, geçmişe ya da geleceğe yolculuk yapmasına olanak tanıyan zaman makinesiydi. Dünyadaki herkesle iletişim kurduran oyuncak, her şeyi bilen bilgi küpü, en zor matematik problemlerini şıp diye çözebilen süper bir âlimdi. Sevda Hanım, 'İnsan bu aletin bağımlısı olabilir,' diye geçirdi içinden.

Hemen "Tarator" adıyla Facebook üyesi oldu. İlk iş olarak da Sude'ye arkadaşlık teklif etti. Sayfasında kendini şöyle tanıtmıştı:

"İçe kapanık, utangaç, bilgisayar manyağı, tarator hastası, tam bir Gogolukusever."

Sude hemen kabul etti. Ama *"nasılsınız"* mesajına da cevap vermedi.

Sevda Hanım, 'Demek ki, bu özelliklerim yetersiz,' diye düşündü. 'Onu *Gogoluku*'da yakalamaktan başka çare yok!'

Rıfkı Bey, eşinin tablet bilgisayar almasından memnundu. 'Arada belki ben de kullanabilirim,' diye düşünüyordu.

"Teknolojiden korkmamalıyız," dedi. "Teknolojik ilerleme hayatımızı kolaylaştırıyor. Bu sayede kendimizin bile bilmediğimiz yönlerini keşfediyoruz."

Sevda Hanım eşine hak vererek başını eğdi ve, "Bilgisayarın yardımıyla bugün hiç bilmediğim bir yönümü keşfettim," dedi.

Rıfkı Bey, “Bu yönünü merak ettim,” dedi. “Benim de bilmediğim bir yönün mü yoksa?”

“Evet,” dedi Sevda Hanım.

“Neyi keşfettin?” diye sordu Rıfkı Bey.

“Yalancı olduğumu!”

Rıfkı Bey kahkahalarla güldü.

“Asla inanmam,” dedi. “Sen Doğrucu Davut’un tekisindir.”

“İnan, inan. O kadar çok yalanı arka arkaya sıraladım ki, şaşarsın. Bir hukukçu olarak kendimden utandım.”

“Kime söyledin bu yalanları peki?”

“Kızımıza... İnternet ortamında onunla arkadaş oldum. Kendimi ‘Tarator’ olarak tanıttım.”

Rıfkı Bey yine kahkahayı patlattı.

“Tarator mu? Sen konuşan, bilgisayar kullanan ve avukatlık yapan midye sosu musun yani?”

“‘Tarator’, Kanadalı bir oğlan çocuğunun sanal âlemdeki ismi.”

“Peki ama, niye yaptın bunu?”

“Sanırım, daha kolay arkadaşlık kurmak için”

Rıfkı Bey buna da kahkahalarla güldü. “Gerçek hayatta doğruyu söyleyeni dokuz köyden kovuyorlar. Sanal dünyada dokuz köye dokuz ayrı yalanla mı girmek gerekiyor o zaman?”

Sevda Hanım başını önüne eğdi.

Rıfkı Bey, “Sude de kim bilir kendini nasıl tanıtıyor! Dünya koşu şampiyonu patlıcan ezmesi ya da matematik profesörü kızılcık şurubu mu acaba?” diye sordu.

“El bebek gül bebek yetiştirdiğimiz kızımız Sude, sanal âlemde bir kraliçe!” diye cevap verdi Sevda Hanım. “İsmini değiştirmemiş. Şaşarsın, ama orada da ismi Sude!”

Rıfkı Bey kafasını kaşıdı.

“Niye şaşırayım canım,” dedi. “Sude’nin isminin Sude olması beni hiç şaşırtmaz.”

“Yüzlerce arkadaş edinmiş,” diye devam etti Sevda Hanım. “Küçük büyük herkes ona saygı gösteriyor, en gizli sırlarını onunla paylaşıyor.”

Rıfkı Bey güldü. “Ama bu sırlar internet ortamında paylaşıldığı için gerçek mi uydurma mı, belli değildir elbette,” dedi.

“Tabii, insanların da gerçek olup olmadığı şüpheli,” dedi Tarator Hanım.

Sude tanışmadığı, gerçek adlarını bile bilmediği insanlarla sanal dünyada sıkı fıkı olmuştu. Kendine ait bir blog oluşturmuş, çektiği fotoğraf ve filmlerini orada paylaşmaya başlamıştı. Normalde çok az konuşurken, blog sayfası özlü sözlerle doluydu. Belli ki bunlar, Sude’nin “kopyala yapıştır” yöntemiyle sayfasına taşıdığı sözlerdi.

“Bilmese de dilini, turiste uzat elini.”

“Hedefi olmayan gemiye hiçbir rüzgâr yardım etmez.”

“Dünyanın en yoksun insanı, paradan başka bir şeyi olmayandır.”

“Akıllı insan başkalarının aklını kullanır.”

Bunlar gibi cümleler sayfasını süslüyordu.

Sevda Hanım, “Benim kızım, başkalarının laflarını kopyalayarak başkalarına aktarmayı, düşünmek sanan aptallardan olamaz,” diye iç geçirdi.

Ona bunu anlatmalıydı, ama nasıl?

Sude gerçek hayatta son derece içe kapanık ve utangaçken, sanal dünyada tam tersiydi. Hiç çekingen değildi, fikirlerini özgürce ifade edebiliyordu. Normalde en yakın arkadaşlarından bile titizlikle sakladığı sırlarını, internet ortamında binlerce insanla paylaşmaktan çekinmiyordu. Kendisinden yaşça büyük insanlar bile ona saygı gösteriyorlardı.

Gerçek hayattaki kişiliğiyle sanal dünyadaki arasında olağanüstü bir fark oluşmuştu. En zor problemleri sanal dünyada şıp diye

çözüveriyordu. Orada, becerikli ve refleksleri kuvvetliydi. Espri makinesiydi. Son derece güçlü bir hafızası vardı. Hazırcevaptı. "Kopyala yapıştır" ustasıydı. Gerçekte iş yapmak için kırk dereden su getiren bir hazırlopçuyken, sanal dünyada arı gibi çalışkandı. Kişiliğinde olmayan özellikler, sanal kişiliğinin en önemli parçasıydı.

Sanal dünya yalanlarla doluydu. Sude yaşını büyütmüştü. İlkokula gittiği halde ortaokula gittiğini, saçları siyah olduğu halde sarı olduğunu söylüyordu. Gerçek hayatta denize girmekten korkarken, sanal hayatta kendini bir yüzme şampiyonu olarak tanıtıyordu. Her sabah sandalıyla denize açılıyor, balık tutuyor, denizin derinliklerine dalıp, midye çıkarıyordu.

"Bu çok korkunç, değil mi?" diye sordu Sevda Hanım. "Kızımız resmen yalan söylüyor!"

Rıfkı Bey gülerek, "Haklısınız, Bay Tarator," dedi. "Siz şu midye kızartmasına bayılan, *Gogoluku* hastası Kanadalı çocuktunuz, değil mi?"

"Ama," diye mırın kırın etti Sevda Hanım, "o tamamen kurmaca bir karakter!"

"Nasıl olsa ortam sanal, herkes kendi yarattığı karakterle ilgili aynını düşünüyor işte," dedi Rıfkı Bey, "o yüzden de, kimse yalan söylediğine inanmıyor. Tıpkı Sude gibi. Sude'nin kendisini nasıl tanıttığını okudum. Çok şaşırdım. Dünyayı gezdiğini söylüyor. Benimle her yere seyahat ettiğini yazmış; hatta, birlikte Arjantin'e gitmişiz. Seninle uzun uzun vakit geçirdiğini söylüyor. Hep birlikte Japonya'yı bir uçtan öbür uca gezmişiz. Suşi, şaşimi, udon yemiş, kabuki tiyatrosu izlemişiz."

"Birlikte değil Japonya'ya, Japon lokantasına bile gitmedik!" diye atıldı Sevda Hanım.

"Bizimle yaşamak isteyip de yaşayamadıklarını oradan okuyabilirsin," diye iç çekti Rıfkı Bey. "İnternet ortamının sadece

yalanlarla değil, özlemlerle dolu olduğunu anlayabilirsin.

"Cüceler kendilerini zürafa, şişmanlar kendilerini zayıf, bazı erkekler kadın, çocuklar büyük, moruklarsa genç olarak tanıtıyorlar. Yalnız çocuklar da, her anlarını anne ve babalarıyla geçirdiklerini yazıyor."

Sevda Hanım kızardı bozardı. "Haklısın," dedi. "Bunun farkındayım. Ama yine de kızımı kurtarmak için binlerce yalan söylemeye hazırım."

Rıfkı Bey güldü.

"Ben de çocukken, kamyon şoförü olmayı çok isterdim," dedi gülerek. "Acaba sosyal paylaşım sitesinde kendimi TIR şoförü olarak mı tanıtsam?"

Sude'nin Beceriksizliği

Sevda Hanım bir pazar günü Sude'yle birlikte yemek yapmaya çalıştığında, acı gerçeği fark etti. Sude'nin sanal ortamda "refleksleri" güçlenirken, gerçek hayatta becerileri çok zayıflamıştı. İkiboyutlu ekran görüntülerine alışmıştı. Çok boyutlu hayatı da öyle sanıyor, mesafeleri hesaplayamıyor, koordinasyonunu kaybettikçe de sakarlaşıyordu.

Mutfakta onunla birlikte iş yapmak, tam bir işkenceydi.

"Soğanı ver," dediğinde, soğanı isteksizce tutup yere düşürüşü, musluğu açık bırakıp, çöpü dökmesi, ekmeği keserken bıçağı kaydırıp parmağını kesmesi ürkütücüydü.

İşin kötüsü, sakarlık ve beceriksizlikleriyle baş edebilmek için hiç gayret sarf etmiyordu. Sanki bilgisayarı onu mıknatıs gibi kendisine çekiyor. “Hadi ne işin var orada? Buraya gel!” diye içeriden sesleniyordu. Sude de, bir an önce ona ulaşabilmek için, yaptığı her

işi aceleyle yalapşap bitirmeye çalışıyor, eli ayağı birbirine dolanıyordu. Bu durumda, işlerin bitmesi için, Sude'nin mutfaktan çıkarılması en iyi çözümdü.

Vakit kaybetmeden internete girip sanal kişiliğine ulaşabilmek, Sude'nin hayattaki tek amacı haline gelmişti.

Sevda Hanım ilk defa kendini bu kadar çaresiz hissediyordu.

'Bu gidişle iyice gerçek hayattan kopacak. Tamamen beceriksiz, sakar biri haline dönüşecek,' diye düşünüyor, ama çözüm de bulamıyordu.

Sude'ye karşı nasıl davranmalıydı? Yoksa onu kendi haline bırakıp, "Şimdiki çocuklar böyle, ne yapalım!" mı demeliydi? Artık işe gidip gelirken, yolda karşılaştığı çocuklara daha çok dikkat etmeye başlamıştı. Ellerinde bilgisayarlarıyla dolaşan küçüklerin de büyüklerin de sayısı günbegün artıyordu. İnsanların çoğu, yolda yürürken bile ellerindeki tablete bakıyorlardı. Arabaların altında kalmaları işten bile değildi. Çünkü şoförlerin de bir gözü yoldayken, diğeri cama astıkları el bilgisayarlarındaydı. Herkesin elinde, kolayca internete girmesini sağlayan tablet ya da cep telefonu vardı. İnsanlar ikiboyutlu görüntülere baktıkça sakarlaşıyorlar, direklere çarpıp, merdivenlerden yuvarlanıyorlar, yüksekliği on santimi bile bulmayan kaldırımlardan düşüveriyorlardı.

Sevda Hanım, eve erken gelebilmek için işlerini ayarlamaya çabalıyordu artık. Sude'ye daha çok zaman ayırıyor, onunla mümkün olduğunca dışarı çıkmak için gayret sarf ediyordu. Ama Sude, hiç ama hiç değişmiyordu.

Sevda Hanım, gittikçe ona daha zor ulaşıyordu. *Gogoluku* oyununa Tarator olarak katılmanın zamanı gelmişti. Ama acaba internetten ona ulaşmaya çalışmak doğru bir şey miydi?

"Bu işin tek bir çözümü var," dedi Sevda Hanım.

"Nedir?" diye merakla sordu Rıfkı Bey.

“Bu bilgisayarları tamamen ortadan kaldırmak. Böylelikle birbirimize daha çok yakınlaşabiliriz. Ben de, yalan söyleyen bir Tarator olmaktan kurtulurum.”

Rıfkı Bey endişeyle ona baktı.

“Bunu yaparken çok dikkatli olmalısın. Onu yaralayabilirsin,” dedi.

“Umurumda bile değil,” diye karşı çıktı Sevda Hanım. “Hiçbir durum, bu yaşadığımızdan daha korkunç olamaz!”

Sevda Hanım'ın Kararı

Sevda Hanım kesin kararını vermişti. O gün işten erken çıktı ve Sude'yle evde buluşmak için haberleşti. Ona interneti yasaklayacağını anlatacak ve asla yumuşamayacaktı.

Sude, annesinin ses tonundan bazı kararlar aldığını hissetmişti. Ama bunların ne olduğunu hissedememişti.

Sevda Hanım buz gibi bir sesle, "Sana internet konusundaki düşüncelerimi anlatmak istiyorum," dedi. "Baban da beni destekliyor. Lütfen itiraz etme, çünkü bazı kararlar aldık! Karşı çıkman sonucu değiştirmeyecek!"

Sude merakla annesinin konuşmasını tamamlamasını beklerken, Sevda Hanım'ın telefonu çaldı. Sevda Hanım isteksiz isteksiz telefonu açtı.

Karşıdaki ses, Tokudo şirketinden aradığını söylüyordu. Sevda Hanım hayretler içinde, "Tokudo mu? İletişim firması olan Tokudo mu?" diye sordu.

Karşıdaki ses, "Evet, ülkemizin en büyük iletişim şirketiyiz," diye cevap verdi.

Sevda Hanım, Sude'ye söyleyeceklerini bir anda unutuverdi. Heyecanla, "Buyurun," dedi.

Telefonun ucundaki ses, Sevda Hanım'ı âdeta göreve çağırır gibiydi.

"Sevda Hanım, şirketimiz büyük bir hırsızlıkla karşı karşıya... Bu, sizin gibi avukatların alışık olduğu hırsızlık türlerinden değil. 'Bilgi hırsızlığı' ya da 'rol çalma' da diyebiliriz. Birileri bizim şirketin

bilgilerine giriyor ve müşterilerimizle ilişkilerimizi etkiliyor. Konuyu yargıya taşımaya karar verdik. Deneyimli ve başarılı bir avukata ihtiyacımız var. Şirketimiz sizinle çalışmak istiyor. Lütfen bizi kırmayın."

Sevda Hanım heyecanlanmıştı. Bu kadar büyük bir şirketin kendisiyle çalışmak istemesi büyük onurdu doğrusu. Ama çok tecrübeli avukatlar varken neden onu seçtiklerini anlayamamıştı.

"Bu hafta içi görüşebiliriz isterseniz," dedi.

Karşıdaki ses kararlıydı. "Bu hafta içi çok geç," dedi. "Sizinle hemen şimdi görüşmek istiyoruz."

Sevda Hanım çok şaşırmıştı. İşi kaçırmaması gerektiğini düşündü. Sude'yle konuşmayı her zaman yapabilirdi nasılsa.

Tokudo şirketi şehrin merkezindeydi. Büyük bir gökdelenin tamamı, iletişim şirketine aitti. Sude'nin şaşkın bakışları arasında konuşmayı sonlandırdı. Apar topar bir taksiye atlayıp merkeze gitti ve gökdelenin dev kapısından ana hole girdi.

İçeride resmi bir hava yoktu. Danışmadaki kısa boylu, şişman adam sanki yıllardır tanıyormuş gibi, "Hoş geldiniz Sevda Hanım," diyerek, saygıyla önünde eğildi. "Genel Müdür'ümüz sizi bekliyor."

Sanki herkes Sevda Hanım'ı tanıyordu. Kapıcısından sekreterine, yöneticisinden memuruna kadar, daha önce hiç görmediği insanlar ona ismiyle hitap ediyordu.

"Hoş geldiniz Sevda Hanım, buyurun Sevda Hanım, buradan gideceksiniz Sevda Hanım..."

Burada evinde gibiydi.

Kendini kısa sürede Genel Müdür'ün odasında bulmuştu. Genel Müdür uzun boylu, ince yüzlü, kibar ve sanki ismi olmayan bir adamdı. Herkes ona sadece "Genel Müdür" diyordu.

"Ben Sevda," dediğinde, onun da ismini söylemesini boşuna bekledi.

Uzun boylu adam, “Ben Tokudo’nun Genel Müdürü’yüm,” demekle yetindi.

Konuşma sırasında, şirkette çalışan hiç kimseye ismiyle hitap edilmediğini anladı. Buranın kuralı böyleydi demek. Çalışanlar Ali, Ayşe, Mehmet değil, yardımcı, güvenlik görevlisi, sekreter ya da mühendisti.

Yabancı olduğu, ismiyle hitap edilmesinden belliydi. ‘Sanırım, bana da Avukat denildiğinde şirketin bir elemanı olacağım,’ diye düşündü Sevda Hanım.

Merakla, “Neden benimle çalışmayı düşündünüz?” diye sordu. “Sizin gibi büyük şirketlerin avukatlar ordusu vardır.”

Müdür gülümsedi.

“Var tabii. Ama kimse sizin gibi değil,” dedi. “Yaptığımız araştırmaya göre, katıldığınız davaların hemen hepsini kazanmışsınız. Bizim avukatlarımızın başarı oranı daha düşük.”

Sevda Hanım gülerek, “Evet, kazandım,” dedi. “Ben zaten kazanabileceğim davaları alırım.”

Genel Müdür iç huzuruyla gülümsedi.

“Size kısaca Avukat diyebilir miyim?”

“Elbette,” dedi sevinçle Sevda Hanım. “Hatta, öyle derseniz çok daha memnun olurum.”

Demek ki, benimsenmişti.

Genel Müdür hemen konuya girdi.

Çocukların bayıldığı ve şirketi çok zengin eden bir bilgisayar oyunu piyasaya sürmüşlerdi. Oynayıcıların sayısı daha şimdiden yüz binleri aşmıştı. Ama ne yazık ki, oyunun şifreleri, korsanlar tarafından kırılmıştı. Bunu neden yaptıklarını tahmin etmek olanaksızdı. Bu

sayede korsanlar, oyuncuların bilgisayarlarına giriyor ve oyuncuyla oyun arasındaki iletişimi durduruyorlardı.

Sevda Hanım konunun hukuki yönünü tam anlamamıştı.

"Bunda ne var?" dedi. "Belli ki, yetenekli birileri. Oyunun şifrelerinin nasıl kırılacağını biliyorlar. Bu tür girişimler oyunun bir parçası olarak kabul edilemez mi? Bunun suç olduğunu sanmıyorum."

Genel Müdür başını kaşıdı. "Evet, haklısınız," dedi. "Oyun herkese açık ve oyunculara istedikleri gibi davranma özgürlüğü tanıyor. Sizi de tam bu noktada devreye sokmak istiyoruz. Ancak, korsanlar şifreleri oyunun mantığını çözerek kırmış değil," dedi.

"Nasıl yani?"

"Bu şifrelere, şirket bilgisayarlarımızın genel şifrelerini kırarak ulaşmış durumdalar. Böylece şirketimizin bütün gizli bilgilerine de erişmeyi başarmışlar."

"Anladım," dedi Sevda Hanım. "Bu anlattığınız suç teşkil ediyor."

Genel Müdür, yay gibi gerilip, Sevda Hanım'a doğru eğildi. Parmağını sallayarak, "Suçluların cezasını çekmesini istiyoruz!" dedi.

Sevda Hanım, "Bu çok basit iş," diye gülümsedi. "Kim olduklarını tespit edebildiniz mi?"

"İşte, sorun burada," dedi Genel Müdür. "Bütün çabalarımıza rağmen korsanların kimliğiyle ilgili ipucu elde edemiyoruz."

Sevda Hanım bilgiç bilgiç baktı. "Bence, korsanlar oyuncularınızdan birileri olmalı," dedi.

Genel Müdür, "Biz de öyle olduğunu düşünüyoruz," dedi.

Genel Müdür, Sevda Hanım'ı şirket bilgisayarlarının durduğu büyük odaya götürdü. Burası bir uzay merkezini andırıyordu.

"Bakın, bu ekranda bütün tüketicilerin adres ve özgeçmiş kayıtları var," dedi.

Sevda Hanım etkilenmişti. İnsanlarla ilgili birçok bilginin bir şirket bilgisayarında depolanmasından duyduğu rahatsızlığı pek belli

etmemeye çalıştı.

"Bu kayıtları analiz ederek, kim olduklarını anlamaya çalışıyoruz."

"Burada milyonlarca insan var," dedi Sevda Hanım. Sonra dayanamadı; "Hem, bu kayıtların sizde olması ne derece doğru?" diye sordu. "İnsanların fişlenmesi anlamına gelmez mi bu?"

Genel Müdür, Sevda Hanım'ı duymazdan gelerek devam etti. "Korsanların özelliklerini belirleyerek, sonuca ulaşmaya çalışıyoruz. Onları yakalamak için buna mecburuz. İnsanları özelliklerine göre gruplara ayırıp, sayıyı azaltmaya çalışıyoruz.

"Örneğin, bu işi yapan dalavereciler mutlaka bilgisayar konusunda eğitimliler. Bu durumda, elimizdeki listeden bilgisayar eğitimi olmayanları eliyoruz. Yüz binlerce insan bir anda seksen bin kişiye düşüyor. 'Korsanlar mutlaka birkaç dil biliyor olmalılar,' diye düşünüyoruz. Böylelikle seksen bin kişi, sekiz bine düşüyor. Korsanların kullandığı kavramları psikologlara incelettik. Bunun sonucu olarak 'korsanlar erkek olmalılar' sonucuna ulaştık. Böylelikle bu sayı dört bin iki yüz elliye düşüyor. Yazışmalarda kullandıkları sözcükleri ve örnekleri incelettik. 'Şoför ehliyetleri olmalı,' diye düşünüyoruz. Dört bin iki yüz elli kişiden, ehliyeti olmayanları eliyoruz; sayı iki bine düşüyor. 'İki ya da üç değişik ülkeye seyahat etmiş olmalılar,' diye düşünüyoruz; sayı bu defa sekiz yüze düşüyor. Yazışmalardaki bazı ayrıntılardan dolayı, korsanların en az bir kere Paris'e gittiklerine emin olduk. Sekiz yüz kişi arasından, Paris'e gitmeyenleri de eledik. Sayıyı dört yüz elli kişiye kadar düşürdük, ama hâlâ dişe dokunur bir sonuç elde edemedik. Aradığımız korsanlar bu dört yüz elli kişi arasında, ancak sayıyı daha fazla düşüremiyoruz. Bakın, liste burada."

Sevda Hanım endişeyle listeye baktı. Nedense listede kendi isminin olup olmadığını merak etmişti.

Yönetici, “Korkmayın,” dedi gülerek, “sizin isminiz yok. Zaten olsaydı, şimdi burada olmazdınız... Bu dava bizim için çok önemli,” diye devam etti “Tüm olanakları seferber etmeye hazırız. Tabii ki, kazanmanız durumunda alacağınız ücret de bir hayli yüksek olacak.”

Sevda Hanım şirketle birlikte çalışmayı kabul etti. Kazanırsa alacağı parayla işlerini hafifletip Sude’
ye daha fazla zaman ayırabileceğini düşündü.

“Ayrılmadan, korsanların sabote ettiği oyunun ismini öğrenebilir miyim?” diye sordu.

Yönetici, *“Gogoluku!”* diye mırıldandı.

“Gogoluku mu?”

Sevda Hanım çok şaşırmıştı. Bu, Sude’nin sabahtan akşama oynadığı oyundu.

Gogoluku Kraliçesi: Sude

Sevda Hanım işyerine döndüğünde, çağdaş dünyaya ne kadar uzak kaldığını düşündü. Dijital ortam, sanal kişilikler, sanal suçlar, cezalar, sanal yalan ve gerçekler... Artık bu dünyayı iyice tanımanın zamanı gelmişti. Sude'ye interneti yasaklamaktan vazgeçti. Kolları sıvayıp konunun içine dalmalı, akıllıca yollar bulmalıydı.

Kendi kızı Sude'yi bile o kadar az tanıyordu ki... Sude'yle ilişkisi, kızının internet ortamının dışındaki özellikleriyle sınırlıydı. Oysa, Sude'nin gelişmiş sanal kişiliği ya da kişilikleri olmalıydı. Sevda Hanım bütün hepsinden habersizdi. Aniden, o zamana kadar düşünmediği bir şeyi yapmaya karar verdi.

İnternete girip, Google arama motoruna, "Sude İnanç" diye yazdı.

Bloglar, Sude İnanç'tan bahsedilen yazışmalarla doluydu. Zıpır Sözlük'te bile *Sude İnanç* maddesi vardı. Karşılığında "Gogoluku oyununu önde götüren kız. Kimse onun bileğini bükemez" yazılıydı. "Karizması güçlü. Kılıktan kılığa girebiliyor. Şimdiye kadar onun kim olduğuyla ilgili kimse doğru tahmin yürütemedi. Bilinen tek somut bilgi, hayatta en sevdiği şeyin 'tarator sosu' olduğu."

Sevda Hanım, kızının neden internetten hiç çıkmadığını şimdi daha iyi anlamıştı. Sude bu oyunun kraliçesiydi.

"İşe *Gogoluku*'yu öğrenerek başlamalıyım," diye mırıldandı. Öğrenmenin de tek yolu, oyuna katılmaktı. Oyuna katılmanın kuralı basitti; internette kendi adına bir hesap açtırıp, numara almak yeterliydi.

Hemen işe koyularak, Tarator adıyla oyunculardan biri oldu. Numarası, yüz otuz sekiz bin dört yüz elli altı idi. Hayretle, 'Demek, bu kadar insan bu oyunu oynuyor?' diye düşündü. Sude oyunu üçüncü olarak götürüyordu.

Bu kadar insanın katıldığı bir oyunu önde götürmek hiç kolay bir şey olmamalıydı. Hatta, müthiş bir şey olmalıydı. Zaten daha önce bu kadar çok insanın yarıştığı bir yarışma duymamıştı Sevda Hanım. Olimpiyatlarda aynı dalda en fazla yirmi otuz kişi birbiriyle yarışıyordu.

Sude'ye yetişmeliydi. Sude, Tarator'a hayran kalmalı, onun etki alanına girmeliydi.

Oyun basitti. Oyuncu her defasında ekranda yazı, resim veya şekillerle karşılaşıyor ve genellikle kendisine sorular yöneltiliyordu.

Doğru cevabı yazmayı başarırsa, puan alıp, yeni oyuna hak kazanıyordu.

OYUNA BAŞLA komutunu tıkladı.

Ekranda aniden, ünlü bilim adamı Einstein'ın o çok bildik fotoğrafı beliriverdi. Bilim adamı fotoğrafta muzipçe dilini çıkarıyordu. Fotoğrafın üstündeyse, sevilen sözlerinden biri yazılıydı:

"İnsan, aklın sınırlarını zorlamadıkça hiçbir şeye ulaşamaz."

Hemen fotoğrafın altındaki boşluğa "EINSTEIN" yazıp, sonraki aşamaya geçmek istedi, ama istenen cevap o kadar basit değildi.

Cevabın özellikleri sıralanmıştı:

"1. Yazı olmalı, 2. Dört harfli olmalı, 3. Büyük harfle yazılmalı."

Sevda Hanım, fotoğrafa dakikalarca baktı. Herkesin çok iyi bildiği bir fotoğraftı bu. İçinde şifreler gizlenmiş gibi gözükmüyordu. İnternetten fotoğrafın benzerlerini bulup karşılaştırdı. Fotoğraflar arasında hiç fark yoktu. Aklının sınırlarını zorluyor, dört harfli cevabı bir türlü bulamıyordu.

Sude'ye sorsa, onun şıp diye bileceğinden emindi. Ama yarıştığı kişiye soracak hali yoktu herhalde.

Bir resmin şifresinin olabilmesi için gerçeğinden farklı bir yanı olması lazımdı. Ne var ki, bu fotoğraf orijinalinin tıpatıp aynısıydı. Üstüne herhangi bir şekil ya da renk eklenmemişti.

Birden, 'Şifre *aynı* olmasın sakın?' diye düşündü.

Boş bırakılan yere büyük harflerle "AYNI" yazdı.

İşte, doğru cevabı bulmuştu!

Hemen ikinci aşamaya geçti. 'Vay canına, bu kadar kolaydı ha?' Aniden yüz bininci olmuştu bile. Demek, otuz sekiz bin kişi bu sorunun cevabını bulamamıştı.

İkinci aşamada, ekranda sıradan bir köpek resmi belirdi. Köpeğin üstünde altı tane yuvarlak benek vardı. Cevap yine dört harfliydi.

Cevap hanesine "ALTI" yazdı. Doğru cevabı yine bulmuştu.

Hemen üçüncü aşamaya geçiverdi. ‘Amma da basitmiş,’ diye düşündü. Bu defa ancak bin kişiyi geçebilmiş, doksan dokuz bininci olmayı başarabilmişti.

Demek, sorular basitleştikçe, alınan puanlar azalıyor ve geçilen insan sayısı da azalıyordu. Yol alabilmek için “zor sorularla” karşılaşmalıydı.

Daha sonra ekranda, havada uçan bir şemsiye resmi belirdi. Resmin altına “RÜZGÂR” diye yazdı. Doğru cevaptı.

‘Bu sorular çok basit, böyle giderse fazla puan alamam,’ diye iç geçirdi.

Sorular basitleştikçe, ilerlemesi de yavaşlıyordu.

Saatlerce oynadı. Ancak yüz bininci sıradan, doksan sekiz bininci sıraya gelebildi.

Aniden ekranda, tuhaf bir şekil belirdi. ‘Bu zor bir soru!’ diye sevindi. ‘Çözersem, çok puan kazanabilirim.’

Bu şekil ona hiç yabancı değildi. Neredeyse kapı komşusu gibi tanıdıktı.

“Buldum!” diye bağırdı.

Arjantin’in haritasıydı bu!

Rıfkı Bey pantomim festivali için Arjantin’e gitmişti. Bu haritaya az mı bakmışlardı. Sevda Hanım kendini ayrıcalıklı hissetti. Arjantin haritasının kendisine puan kazandıracağı, kırk yıl düşünse aklına gelmezdi.

Elli bininci sıraya kadar yükseldi. Oyundan kopmak çok zordu. Her defasında, “Bir soru daha, bu son,” diyordu. Yine öyle dedi. Ama gerçekten de son soru oldu, çünkü basit gibi görünen cevabı bir türlü bulamadı.

Soru şuydu: “En zor kimler anlaşır?”

"En Zor Kimler Anlaşır?"

Önce aralarında “ve” kelimesi olan biri beş harflik diğeri altı harflik iki kelime, “ile” kelimesinden sonra da üç harflik bir başka kelime bulması gerekiyordu. ‘Şevket ve Mahmut ile Ali gibi bir şeyler bulmak hiç de zor olmasa gerek,’ diye düşündü Sevda Hanım.

O anda ekranın köşesinde bir mesaj belirdi: “Bu soruyu doğru cevaplayabilirseniz, aynı sırada olan yarışmacılarla mesajlaşabilirsiniz!”

Sevda Hanım, binlerce oyuncuyla mesajlaşabileceği için sevindi. “Bu sayede Sude’yle aynı sıraya geldiğimde, onunla da mesajlaşabileceğim!” diye kıkırdadı.

Bu yüzden de doğru cevabı mutlaka bulması gerekiyordu.

Biraz düşününce, sorunun kolay olmadığını anladı. Üstelik, yine hiç ipucu yoktu. Aklından, ördek ve kurbağa ile fare, zürafa ve pire ile köpek gibi abuk sabuk sözcükler geçmeye başladı. Ama aşağıdaki harf boşluklarına uygun düşürmek çok zordu. Dakikalarca düşündü, ama boşuna! Oyuna ara verdi.

Bu sorunun cevabını, bilse bilse Rıfkı Bey bilebilirdi.

Akşam yemeğinde soruyu ona yöneltti.

Rıfkı Bey şaşkınlıkla Sevda Hanım’a baktı. “Bu bir soru mu? Yoksa eleştiri mi?”

“Yok canım, niye eleştiri olsun? Bir soru...”

“Belki, deminden beri hiç konuşmadan yemek yememiz sana tuhaf geliyordur, bunu eleştiriyorsundur. Olamaz mı?”

“Olabilir, ama benim amacım eleştirmek falan değil. Sadece bu sorunun cevabını bulabilmek.”

Rıfkı Bey sustu. “Biraz düşünmeliyim,” dedi.

Rıfkı Bey zor sorularla karşılaştığında susar ve sonra ilgisiz bir anda, “Buldum! Doğru cevap şu!” diye bağırırdı. Ama o ânı önceden tahmin etmek olanaksızdı.

Şirketin Nasıl Bir Çıkarı Var?

Sevda Hanım, Tokudo iletişim şirketinin bu oyunun yaygınlaşmasından ne tür kazanç sağladığını anlayamamıştı. Çünkü, oyun bedavaydı!

Genel Müdür'e sorduğunda, "Bu konuda ben yetkili değilim," cevabını almıştı. "Bu soruyu cevaplama yetkisi, sadece ve sadece Patron'a aittir."

Sevda Hanım şaşkınlıkla, "Patron mu? Onunla tanıştığımı sanmıyorum," diyerek müdüre baktı.

Genel Müdür ciddiyetle başını salladı. "Birazdan gelecek. O da sizinle tanışmayı çok istiyor," dedi. "Konu üzerinde düşünmeye başladınız galiba?"

"Evet," diye cevap verdi Sevda Hanım gülerek. "Oyunu öğrenmek için ben de *Gogoluku* oyuncularından biri oldum. Her gün biraz oynuyorum."

"Aman dikkat edin," dedi Genel Müdür, "kendinizi kaptırmayın. Yoksa, bizim işimizle uğraşacak zaman bulamazsınız."

Sevda Hanım, Genel Müdür'ün şaka yapıp yapmadığını tam olarak anlayamamıştı. Yeni sorular sormaya hazırlanıyordu ki, içeriye Patron girdi.

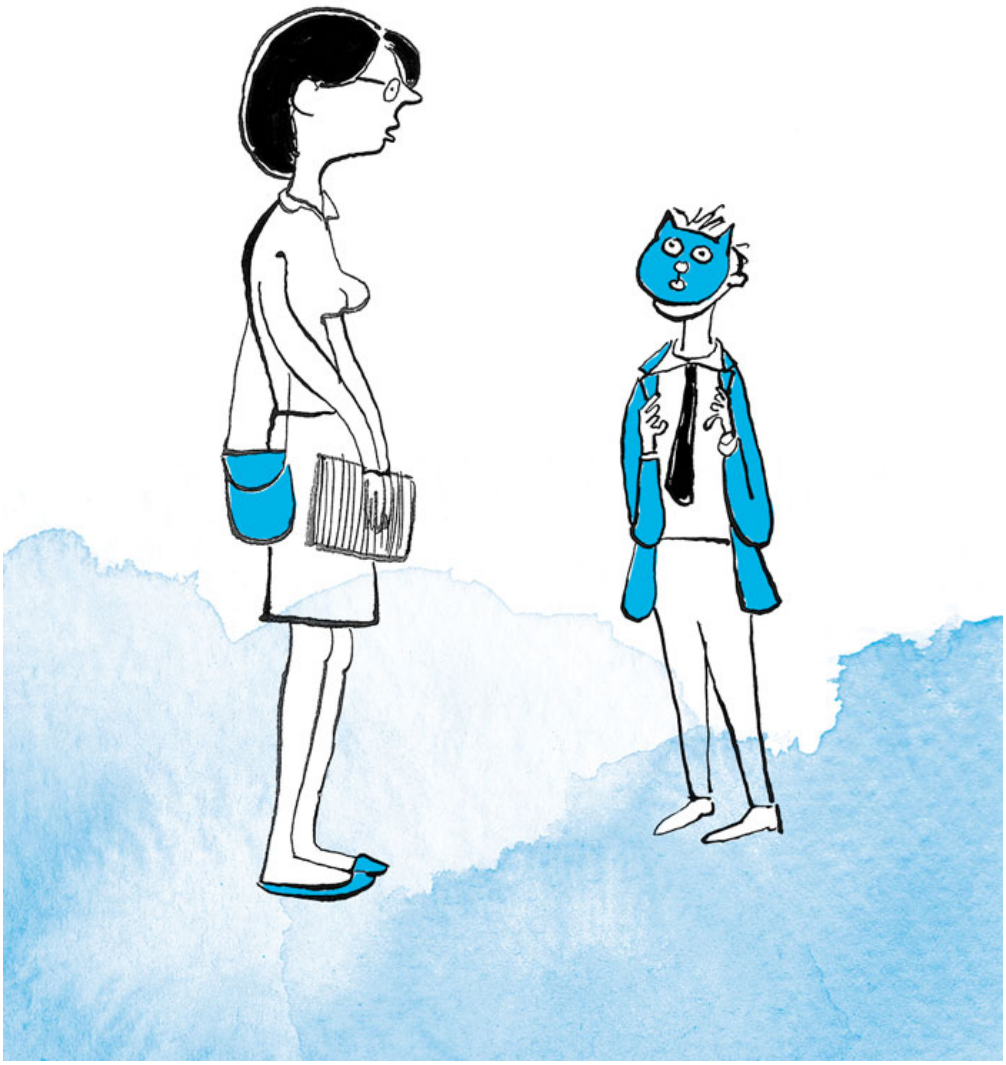
Kedi maskesiyle dolaşan zayıf, kısa boylu bir adamdı!

Sevda Hanım şaşırmıştı. Koskoca şirketin sahibi neden kedi maskesiyle dolaşıyordu acaba? Yüzünü neden gizlemek ihtiyacındaydı ki?

Yüzündeki maskenin mimiksiz hali, ona nedense her şeyle gereğinden fazla ilgileniyormuş havası veriyor; ama bir yandan da, bu ifadesizlik, kılını kırpmadan büyük kötülükler yapacak biri izlenimine de neden oluyordu.

Patron lafı uzatmadan konuya girdi.

"Biz parayı oyun satışından kazanmıyoruz. Bizim için, kullanıcının internette kalma süresi önemli. O süre boyunca kimsenin ruhu bile duymadan görüntüler satıyoruz, kullanıcıların iletişim giderlerini yükseltiyoruz. Ne de olsa, biz bir iletişim firmasıyız. İnsanlar ne kadar uzun süre internette kalırsa, iletişim faturaları o kadar kabarık gelir, öyle değil mi?"

Sevda Hanım, “İnsanların sürekli internete girmesi bütün sosyal hayatı felç ediyor,” diye homurdandı.

Patron, ifadesiz yüzünü ona çevirdi. Belli ki, Sevda Hanım’ın söylediklerine hiç katılmıyordu.

Sevda Hanım, konuyu değiştirdi. “Bu korsanlar tam olarak ne yapıyor, biraz anlatır mısınız?” diye sordu.

Patron buz gibi bir ifadeyle, “Siz oyundayken, oyunu aniden durduruyor ve sizden kendi istediklerini yapmanızı istiyorlar,” dedi. “Eğer yapmazsanız, devam etmenize izin vermeyeceklerini söylüyorlar. Oyuna deli gibi alışmış olan izleyici de, mutlaka korsanların istediklerini yapmak zorunda kalıyor.”

Sevda Hanım merakla, “İstedikleri, kanuna aykırı şeyler mi?” diye sordu. “Mesela, kullanıcıların hırsızlık yapmasını ya da birilerine zarar vermesini istedikleri oluyor mu?”

Patron, “Şimdilik hayır,” dedi. “Ama ileride her şey olabilir.”

Sevda Hanım bir an korsanları kendine yakın hissetti. Sude ile oyun arasına girerek, oyundan çıkmasına yardımcı olabilirler miydi?

Ama korsanlardan yardım istemesi ne derece doğruydu? Buraya tam tersi bir görev için gelmemiş miydi?

Bu düşünceleri kafasından savuşturdu. “Mesleğime ihanet edemem,” diye mırıldandı. “Ben dürüst bir avukatım.”

Patron, “Bir şey mi dediniz Avukat Hanım?” diye sordu. “Tam olarak duyamadım.”

Sevda Hanım kızararak, “Hayır,” dedi.

Patron sakin sakin devam etti.

“Aşağı yukarı yüz trilyon görüntüye sahibiz. Bu görüntülere her saniye, yüz görüntü daha ekleniyor.”

Sevda Hanım, Patron’un söylediklerini anlamaya çalıştı. Kafasının içi yine sorularla dolmuştu.

“Yüz görüntü” ne demekti acaba? Ya da “yüz trilyon”?

“Görüntüye sahip olma”nın hukuki anlamı neydi?

İnsan hayatı boyunca kaç tane görüntüye sahip olabiliyordu?

İnsan kendi görüntüsünün sahibi miydi? Sahibiyse, bunu başkasına satabilir miydi? Satarsa, kendi bedenine sahip olan kişi, kendi

görüntüsüne sahip olmadan nasıl yaşıyordu?

Yoksa, insanların görüntülerini satın alanlar bir süre sonra onların bedenlerine de mi sahip olabiliyorlardı?

Ya da görüntülerini satanlar, görünmeyen insanlar haline mi dönüşüyordu?

Bir şirketin sürekli görüntü satın almasının ne anlamı olabilirdi? Görüntüleri "kaç para"dan satıyordu?

"Görüntü kaçakçılığı" diye bir şey var mıydı?

"Görüntü hırsızlığı" diye bir suç icat edilmiş miydi?

Sevda Hanım sıkılmıştı. 'Bu çok saçma, abuk subuk bir iş,' diye içinden geçirdi.

"Bu parayla ne yapıyorsunuz ki?"

Patron, sanki ilk defa bu soruyla karşılaşmış gibi ona baktı. Öyle şaşırmıştı ki, neredeyse yüzündeki kedi maskesini kaldırıp, suratındaki şaşkınlığı Sevda Hanım'a gösterecekti.

Soğuk bir sesle, "Bu parayla yeni yeni görüntüler satın alıyoruz," dedi.

Sevda Hanım ısrarcıydı. "Tamam da, o görüntüleri de sattığınızda kazandığınız parayla ne yapıyorsunuz?"

"Onlardan kazandığımız parayla da yine yeni görüntüler satın alıyoruz," dedi Patron.

Durum umutsuzdu. Sevda Hanım, "Peki, onları sattığınızda..." diye başlayan bir cümle daha kurmak istemedi.

Patron böbürlenerek, "Şirketimiz evrendeki sanal görüntülerin üçte ikisine sahip," dedikten sonra, otomatiğe bağlanmış gibi devam etti. "İndirme işleminin kesintisiz devam etmesi şart. Oyunlarımıza her geçen gün çok daha fazla insan katılmalı, daha fazla görüntü indirilmeli. Böylelikle daha çok para kazanmalı, daha çok görüntü satın almalıyız. Bunun sonucu olarak, daha daha çok görüntü satmalı,

daha daha çok kazanmalıyız. Daha çok kazanınca da, daha daha daha çok görüntü satın alarak, daha daha daha çok–"

Sevda Hanım, Patron'un konuşmasını kesti. "İnsanların sürekli internete girip, görüntü indirmeleri onları hareketsizleştirmiyor mu?" diye sordu.

"Haklısınız," dedi Patron. "Bu sorunu aşacağız. Yepyeni bir program geliştiriyoruz. Onları, görüntü indirirken hareketli kılacak bir program."

Sevda Hanım merakla kedi kafalı adamın yüzüne baktı.

"Ama henüz sır," dedi Patron. "Çok yakında açıklanacak."

Sevda Hanım hayal kırıklığına uğramıştı. Şirkete karşı güvenini kaybetmişti. İnsanları "görüntü bağımlısı" yaparak hayatlarını yok edip, para kazanıyorlardı. Üstelik, bunu yaparken kendilerini de felakete sürüklüyorlardı. Farkında değillerdi, ama onlar da tıpkı müşterileri gibi görüntü bağımlısı haline gelmişti. Görüntü satın almaktan başka bir şey yapmak akıllarına gelmiyordu.

"Zavallılar!" diye bağırmak istedi. Ama kendini tuttu. 'Yeni geliştirdikleri program ne acaba?' diye düşündü. 'Mutlaka insanların hayatını daha fazla etkileyerek onları yok edecek bir çalışmadır.'

Sevda Hanım, düşündükçe kendini korsanlara çok daha yakın hissetti. Onlara ulaşmanın yollarını bulmalıydı. Şifreleri kırıp insanların oyun dışı kalmasına neden olan kişilere "korsan" demek, büyük haksızlıktı. Tam tersi, korsanlık bu şirkette yapılıyordu. İnsanların hayatını çalıyorlardı!

Sevda Hanım, eve döndüğünde konuyu eşiyle paylaşmak için sabırsızlanıyordu.

Rıfkı Bey onu sevinçle karşıladı.

“Bak sana ne anlatacağım,” diye tam söze başlamıştı ki, Rıfkı Bey sözünü kesti.

“Aman sözünü unutma,” dedi. “Önce ben sana mutlu bir haber vereyim. Bugün çok mutluyum. Sevinçten havalara uçuyorum.”

Sevda Hanım heyecanlanmıştı.

“Neymiş?” diye sordu.

“Arjantin’de yaptığım tango filmi var ya, o filmi Tokudo şirketine satmayı başardım. Hem de, esaslı bir paraya! Üstelik, her seyredenden yirmi beş kuruş gibi bir para alacağım. İlk bakışta çok az bir para, ama bu filmin milyonlarca kez tıklanma olasılığı var. Düşünsene, zengin olduk gitti.”

Sevda Hanım konuya nasıl gireceğini bilemiyordu. “Ben de tam tersi...” diye bir cümleye başladıysa da, sonunu getiremedi.

Rıfkı Bey heyecanla konuşmasını sürdürdü. “Hem sadece bu filmi değil. Diğer pantomim gösterilerimin filmlerini de satın alacaklarını söylediler. İlk defa düzgün gelirim olacak. Düşünsene, insanın sırf sevdiği işi yaparak para kazanabilmesi ne kadar önemli! Ya sahi, sen ne anlatmak istiyordun?”

“Hiç,” dedi Sevda Hanım isteksizce. “Unuttum. Hatırlarsam söylerim. Yalnızca şunun farkında olmanı istiyorum: Çok yakın zamanda Tokudo şirketi piyasaya yeni bir program sunacak ve bu, kızımızın hayatını derinden etkileyecek mutlaka.”

Rıfkı Bey, “Bütün bunların benimle ne ilgisi var?” der gibi, iki kolunu yanlara açtı.

Sevda Hanım, “Beklemekten başka çaremiz yok,” diye mırıldandı.

Yeni Bir Gözlük Tasarımı

Sevda Hanım, Rıfkı Bey ve Sude, bir pazar günü evde otururlarken, kapı çaldı.

Gelen postacıydı. Pazar günleri postacının gelmesi, hiç alışık olmadıkları bir durumdu. Karşılarında "özel posta servisi"ni görünce çok şaşırdılar.

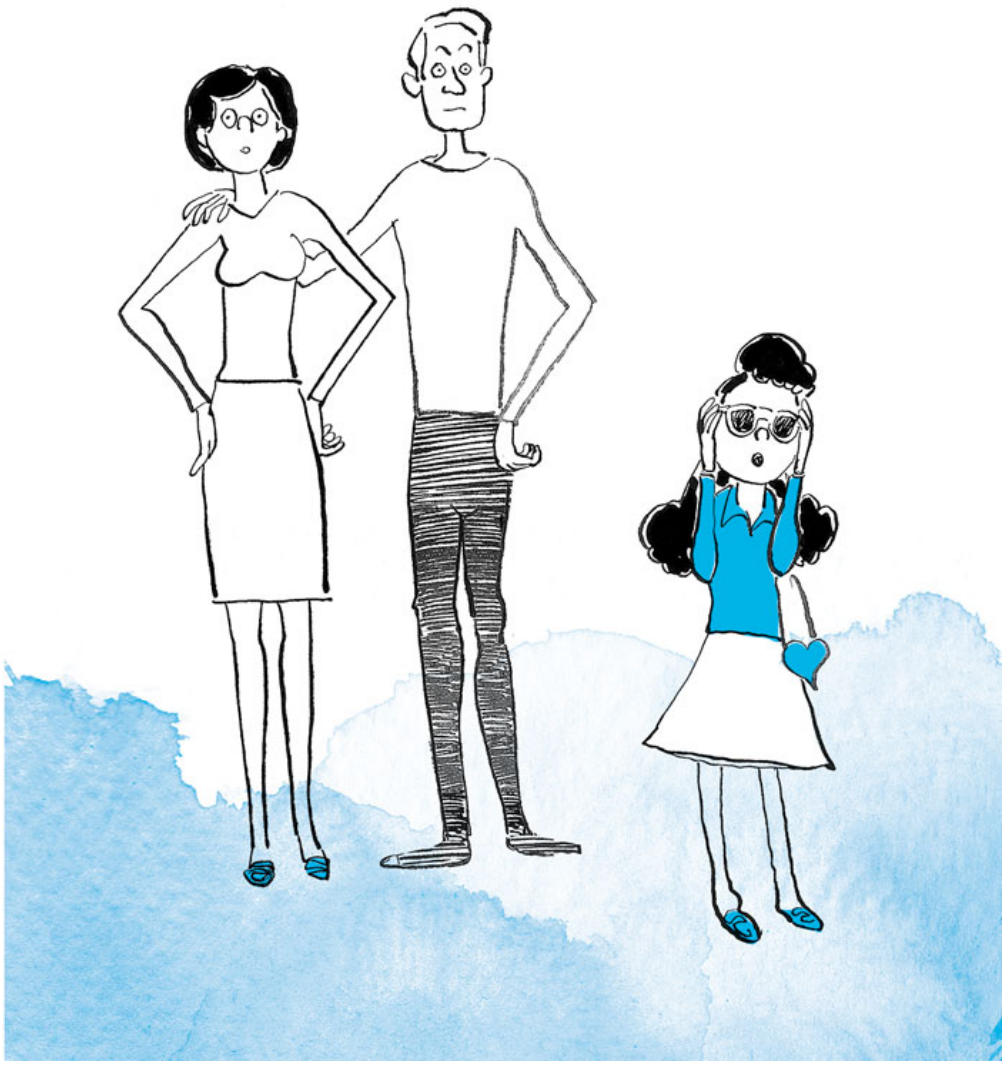
Postacı neşe içinde, "Tokudo şirketinden Sude Hanım'a bir paket gönderildi," dedi.

Sude kendisine uzatılan kâğıdı heyecanla imzalayıp, gönderiyi aldı. Anne ve babasının meraklı bakışları altında paketi yırtarcasına açtı.

İçinden, simsiyah camlı, tuhaf bir gözlük çıktı.

"Aaa kör gözlüğü bu!" diye bağırdı Rıfkı Bey.

Sevda Hanım, "Uzay gözlüğüne benziyor bence!" dedi.

Sude hemen gözlüğü taktı.
“Kr oldum! Göremiyorum.”
Sevda Hanım, Sude’nin ne dediğini duymamıştı.
“Ne dedin, ne dedin?” diye sordu.

“Kr oldum,” diye tekrarladı Sude.

Annesi yine anlamamıştı.

“Kelimeleri yutmadan bir daha tekrarlar mısın lütfen!” diye kızdı.

“Bir kör ile sağırın anlaşması ne kadar zor!” diye iç çekti Sude.

Sevda Hanım bu defa duymuştu. “Harika!” diye bağırdı. “Doğru cevabı buldum işte.”

Bu defa şaşırma sırası Sude’deydi.

“Neyi buldun?” diye sordu.

“Hiç,” dedi Sevda Hanım. “Kafamda bir soru vardı da. Kör biriyle, sağır ve dilsiz olan birinin anlaşması olanaksızdır.”

Sonra kendi kendine mırıldandı: “Nasıl oldu da bunu düşünemedim?” *Gogoluku* oyununda çözemediği sorunun doğru cevabı buydu işte. “Kör göremez ama konuşabilir. Konuşarak derdini anlatmak ister. Sağır dilsiz ise sesleri duymadığı için, körün söylediklerini duyamaz. Sadece el kol hareketleriyle derdini anlatabilir. Ama ne yazık ki, kör de, sağır dilsizin hareketlerini görmediği için onun ne anlattığını anlayamaz.”

Sevda Hanım hemen tablet bilgisayarını açıp *Gogoluku* oyununa girdi ve doğru cevabı yazdı:

“SAĞIR VE DİLSİZ İLE KÖR”

Cevap onaylanmıştı. Sevda Hanım bu zor soruyu bilerek, beş bin kişiyi geride bırakmıştı. Hemen ekranda yeni bir görüntü belirmeye başladı. Bu bir sonraki soru olmalıydı.

Görüntü o kadar yavaş beliriyordu ki, Sevda Hanım, ‘Tokudo şirketinin kurnazlığı; indirme işlemini uzatarak para kazanıyorlar,’ diye düşündü.

Sude, annesiyle ilgili değildi. Babasıyla birlikte gözlüğün nasıl çalıştığını keşfetmeye çalışıyorlardı.

Sonunda Rıfkı Bey gözlüğün kenarındaki düğmeyi keşfetmişti.

“Bu düğmeye bastığında açılıyor olmalı!”

Sude düğmeye bastığında, gözlüğünün içinde görüntüler belirdi.

"Vayy!" diye bağırdı. "Her şey üçboyutlu ve mükemmel!"

Rıfkı Bey, "Ne gördüğünü merak ettim doğrusu," dedi.

Sude sevinçliydi. "Otomatik olarak *Gogoluku* oyununa girdim ve oyuna kaldığım yerden devam ediyorum. Oyun tamamen değişmiş, yepyeni bir formatta devam ediyor. Şu anda önümde bir yol belirdi. Sanal bir yol!"

Gerçekten de gözlük, Sude'yi bambaşka bir ortama taşımıştı. İnternetten gelen görüntüler, Sude'yi yanılsama içine sokmuştu. Gerçek dünya yok olmuş, onun yerini sanal dünya almıştı. Gözünde gözlük, odanın ortasında dikiliyordu, ama kendini evde hissetmiyordu Sude. Çünkü gözlük tamamen başka bir mekânı gösteriyordu. Dışarıdaydı. Önünde merdivenle biten bir yol vardı. Merdivene ulaşmalıydı. Heyecanla yürümeye başladı. Yürüdükçe merdiven yaklaştı. Biraz sonra merdiveni tırmanmaya başladı.

Sevda Hanım ve Rıfkı Bey hayretler içinde onu izliyorlardı.

Sude, gözündeki iri siyah gözlükleriyle salonun ortasında önce yürümeye, sonra durup, merdiven çıkar gibi yaparak yerinde saymaya başlamıştı.

Oysa Sude, yerinde saydığından habersiz, sahiden merdiven çıktığına inanıyordu.

Merdiveni tırmanınca, kumla kaplı bir patikayla karşılaştı. Patikada yürürken çıkardığı seslerden, kumun içinde deniz kabuklarının olduğunu hissetti! Adım attıkça, deniz kabuklarını kırıyor olmalıydı. Sahilde yürümeyi ne kadar özlemişti! Ama eğilip deniz kabuklarından almayı denemedi. Vakit kaybetmemeliydi. Kapıyı açıp yoluna devam etmeliydi.

Ağır kapıyı var gücüyle açmaya çalıştı.

Gerçek hayat ise bambaşkaydı. Sude yerinde saydıktan sonra biraz yürümüş, tam buzdolabının karşısında durmuştu. Anne ve babasının

meraklı bakışları altında buzdolabının kapağını açmıştı.

Sanal dünyadaysa, demir kapıyı açıp, pırıl pırıl turuncu bir bisikletle karşılaşmıştı. Turuncu, Sude'nin en sevdiği renkti. Bisiklete bindi. Rüzgâra karşı özgürce pedal çevirerek yol aldı.

Gerçekte Sude buzdolabının kapağını açınca, içeride turuncu bir havuç görmüştü. Havuç onu nedense çok sevindirmişti. Havucu gidon gibi tutmuş, bisiklete biniyor gibi yaparak, kuzeye bakan rüzgârlı pencerelerden birine doğru yol almıştı.

Sude'yi zaptetmek olanaksızdı artık. Elindeki havucu tutarak evin içinde dört dönüyor, düz duvarlara tırmanıyor, koltukların üstünden atlayıp, masanın altından süzülerek geçiyor, pencere pervazlarına tutunup, sandalyelere atlıyordu.

O sırada sanal dünyada bisikletiyle dağlara tırmanıyor, uçurumlardan korkusuzca iniyor, sonra aniden bisikletini terk edip, karşı dağlara atlıyor, mağaraların içine süzülüyordu.

Böylelikle *Gogoluku*'yu önde götürenlerden biri olmayı sürdürüyor, puan üzerine puan alıyordu. Kim bilir kaç kişiyi geride bırakmıştı.

Gerçekteyse, evin içinde dört dönmekten başka bir şey yapmıyordu.

Sevda Hanım heyecanla, "Lütfen şu gözlüğü çıkarır mısın!" diye bağırdı. Ama boşuna, Sude'ye sesini duyurması imkânsızdı. Sude tamamen görsel bir dünyanın içinde yok olmuştu.

Rıfkı Bey'se aksine, Sude'nin hareketlerini pürdikkat ve sevgiyle izliyordu.

"Harika!" dedi, el çırparak. "Sakın karışma! Görmüyor musun, nefis hareketler yapıyor. Tam pantomim hareketleri. Âdeta bisiklete biniyor, bisikletten iniyor, uçurumlardan atlıyor, kapıları açıyor. Müthiş bir pantomim becerisi bu! Benim bu hareketleri doğru yapabilmem için onlarca defa tekrarlamam lazım. Bisiklete binebilme hareketini bir

pantomim gösterisine dönüştürebilmem, ancak bir aylık çalışmayla olur. Hele merdivenden çıkma hareketi, pantomimde en zor harekettir. Oysa o, ilk denemede doğruyu buluveriyor. Bu gözlük onu, babası gibi başarılı bir pantomimci yapacak. Ama sonuca ulaşmak için benim kadar çok çalışmak zorunda kalmayacak."

Sevda Hanım, Rıfkı Bey'e ilgisiz gözlerle baktı. Kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Kafasını dağıtmak için sokağa çıkmaktan başka çaresi yoktu.

Dünyayı Pantomimciler Kurtaracak!

Sevda Hanım, sokaktaki insanlarla karşılaşınca gözlerine inanamadı. Genç, yaşlı, kadın, erkek, zayıf, şişman, uzun, kısa, esmer, sarışın onlarca insan, o tuhaf gözlüklerden takmışlardı. Kimisi ağaçlara tırmanır gibi yapıyor, kimisi düz duvarda yürüyor, kimisi çatılardan çatılara atlıyor, kimisi görünmeyen bir duvara tosluyor, kimisi timsah gibi yerlerde sürünüyordu.

Hepsi de gözlüklerinin içindeki görüntülerin esiri olmuştu.

Sevda Hanım panik içinde, "Uyurgezerler basmış burayı!" diye bağırdı.

O sırada, tam kulağının dibinde Rıfkı Bey'in fısıltısını duydu.

“Hayır, pantomimciler!” dedi Rıfkı Bey sevinçle. “Bu gözlükler sayesinde herkes pantomimci olacak. Pantomim yapmak insanlığı kurtaracak!”

Sevda Hanım, “Bir anda Tokudo şirketi herkese dijital gözlükler göndermiş,” diye mırıldandı. “İnsanlar da hemen uyum sağlamışlar. Sanki yıllardır bu gözlüklerle sokağa çıkıyor gibiler.”

“Evet,” dedi Rıfkı Bey. “İşte bunu ben bile anlamakta zorluk çekiyorum. Sanki herkes pantomimci olmak için bekliyormuş.”

Sevda Hanım’ın kan beynine sıçramıştı.

“Sen olan bitenin farkında değilsin!” diye eşine karşı çıktı. “Gözlüğü takanlar, gerçek dünyada değiller. Artık onlar Tokudo şirketinin yarattığı sanal dünyada yaşıyorlar. Onlara istedikleri her şeyi yaptırabilirler. İstedikleri emirlere itaat ettirebilirler, istedikleri partiye oy verdirebilirler, birbirleriyle savaştırabilir, istedikleri ürünü satın aldırabilirler. Suç bile işletebilirler! Camları kırdırtabilir, insanlara zarar verdirebilir, pastanedeki pastaları çaldırabilirler.”

Rıfkı Bey hiç böyle düşünmemişti.

“Gerçekten mi?” diye endişeli endişeli sordu. “Bu korkunç bir şey o zaman!”

“Herkes Tokudo’nun kontrolü altına giriyor yavaş yavaş,” diye devam etti Sevda Hanım. “Çılgınlık bu!”

Rıfkı Bey, “Ama her isteyenin kolay yoldan pantomimci olmasına yol açabilir,” dedi. “Olumlu yanları da var.”

“İyi de, herkes pantomimci olursa, pantomimcilik diye bir meslek kalmaz,” dedi Sevda Hanım.

Rıfkı Bey endişelendi. Eşine hak vermemek elde değildi.

“Haklısın,” dedi. “Nasıl ki, fotoğraf çeken cep telefonları piyasaya sürülünce, herkes fotoğrafçı oldu. Bu yüzden fotoğrafçılık öldü. Sanal gözlük de, herkesi pantomimci yaparak, bizim mesleği öldürecek anlaşılan.”

Sevda Hanım, “Ha şunu bileydin!” diyerek eşini destekledi. “İnsanlar ne yaptıklarını bilmiyorlar. Gözlükteki görüntüler onları

nereye yönlendiriyorsa oraya savruluyorlar. Gerçeği kaybettiler. Başkalarının kullandığı uzaktan kumanda cihazıyla yönlendiriliyorlar."

"Haklısın," dedi Rıfkı Bey. "Daha ilk günlerden bu kadar çok yaygınlaştığına göre, kim bilir iki üç yıl içinde neler olacak!"

Korsan Tesadüf

Sevda Hanım, koşar adımlarla eşinden uzaklaştı. Hızlı hızlı yürüyüp kafasını toparlamaya ihtiyacı vardı.

'Ne tuhaf,' diye düşündü. 'Bir şirket, bütün ülkeyi parmağında oynatıyor. İstediği her şeyi herkese yaptırıyor. İstediğine takla attırıyor, istediğini dağa tırmandırıyor, istediğini bisikletten düşürüyor. Herkesi âdeta kölesi yapmış durumda. Bu köleler arasında benim kızım da var. Hem, işin tuhafı, ben de o şirkete avukatlık hizmeti vermeye çalışıyorum. Nasıl bir hizmet bu? Şirketin insanları aptala döndürmesini engelleyen korsanları mahkûm ettirmek!'

Sevda Hanım, kendisini ve mesleğini hiç bu kadar sorgulamamıştı. Sadece görevini yaptığını düşünür, yaptığı işin içeriğini pek kafasına takmazdı. İlk defa, 'Acaba yaptığım doğru mu?' diye düşünüyordu. Acaba gerçekten haklının yanında mı yer alıyordu? Yoksa haksızları mı savunuyordu?

"Bu işi bırakmalıyım," diye mırıldandı. "Tokudo şirketine inanmıyorum. Yaptıklarına inanmadığım bir şirketi savunamam. Ama önce çocuğumu onların pençesinden kurtarmalıyım."

O an, şirketin şifrelerini kırarak çalışmalarını aksatan şifre kırıcı korsanlarla tanışmak istedi. Bu insanlar kimdi? Neden Tokudo'yla uğraşıyorlardı? Sırf zevk için mi bunu yapıyorlardı? Yoksa, bu tür şirketleri toplum için zararlı gördüklerinden engellemeye mi çalışıyorlardı?

Belki de, şantaj yapıp, para kazanan basit dolandırıcılardı bunlar! Kim olurlarsa olsunlar, korsanlarla mutlaka iletişim kurmalıydı.

Aksi halde, bütün insanların uzaktan kumandayla yönetilen robotlara dönüşmesi işten bile değildi. Hem de, çok kısa bir süre içinde.

Gün boyunca şehirde amaçsız yürüdü. Zihnini kemiren soruları bir türlü cevaplayamadı. Sonunda yoruldu. Merkezdeki parkın banklarından birine bıraktı kendini. Ne yazık ki, park da Tokudo'nun dağıttığı gözlükleri takmış insanlarla doluydu.

Sevda Hanım, tuhaf hareketler yaparak bir o yana bir bu yana giden insanları seyre koyuldu.

Kırk yıl düşünse böyle şeyler yaşayacağı aklına gelmezdi. 'İnsanlar ne kadar savunmasızmış meğer,' diye düşündü. 'Onları ele geçirmek ne de kolaymış.'

Bir süre sonra, tam karşısındaki bankta bir çocuğun oturduğunu fark etti. Kucağındaki dizüstü bilgisayarını açmış, çevresiyle bağlantısını koparmıştı. 'Hiç olmazsa onun gözünde dijital gözlük yok,' diye düşündü. 'Ama eminim ki, o da şu an Tokudo şirketinin *Gogoluku* oyununu oynuyor.'

Çocuğun önünden sanal gözlüklü insanlar gelip geçiyordu. Üstünde ahtapot desenli bir tişört olan çocuk, gözucuyla onları süzüyor, sonra bilgisayarının tuşlarına geri dönüyordu.

Sevda Hanım, olan biteni dikkatle izlemeye çalışarak çocuğu göz hapsine aldı. 'Bu işte bir tuhaflık var,' diye düşündü. Banktaki çocuk, sağa sola giden, sıçrayan hoplayan, sürünen ya da yerinde sayan, Tokudo gözlüğü takmış insanları sanki yönlendiriyor gibiydi. Bu bir yanılsama olmalıydı.

Ama nedense, çocuğun bilgisayarın tuşlarına dokunmasıyla insanların hareketleri arasında bir eşgüdüm vardı. Banktaki çocuk, bilgisayarının tuşlarına basarak, insanları durdurabiliyor muydu yoksa?

Tam o sırada, önlerinden zıplayarak geçen adamı, çocuğun tuşlardan birine basarak durdurduğunu hissetti. "Evet evet," diye

mırıldandı Sevda Hanım. “Bunu hissettim. Hoplayan adam, bu çocuğun bilgisayardaki tuşa basmasıyla durdu.”

Az önce neşe içinde sıçrayan adam, aniden put kesilmiş, öylece kıpırtısız kalakalmıştı.

Böyle bir şey olabilir miydi! Acaba, duran adam şu anda sanal ortamda neler görüyordu? Önüne sanal bir duvar çıktığı için durmuş olabilir miydi?

Sevda Hanım çocuğu izlemeye aldı. Pürdikkat kesilmişti.

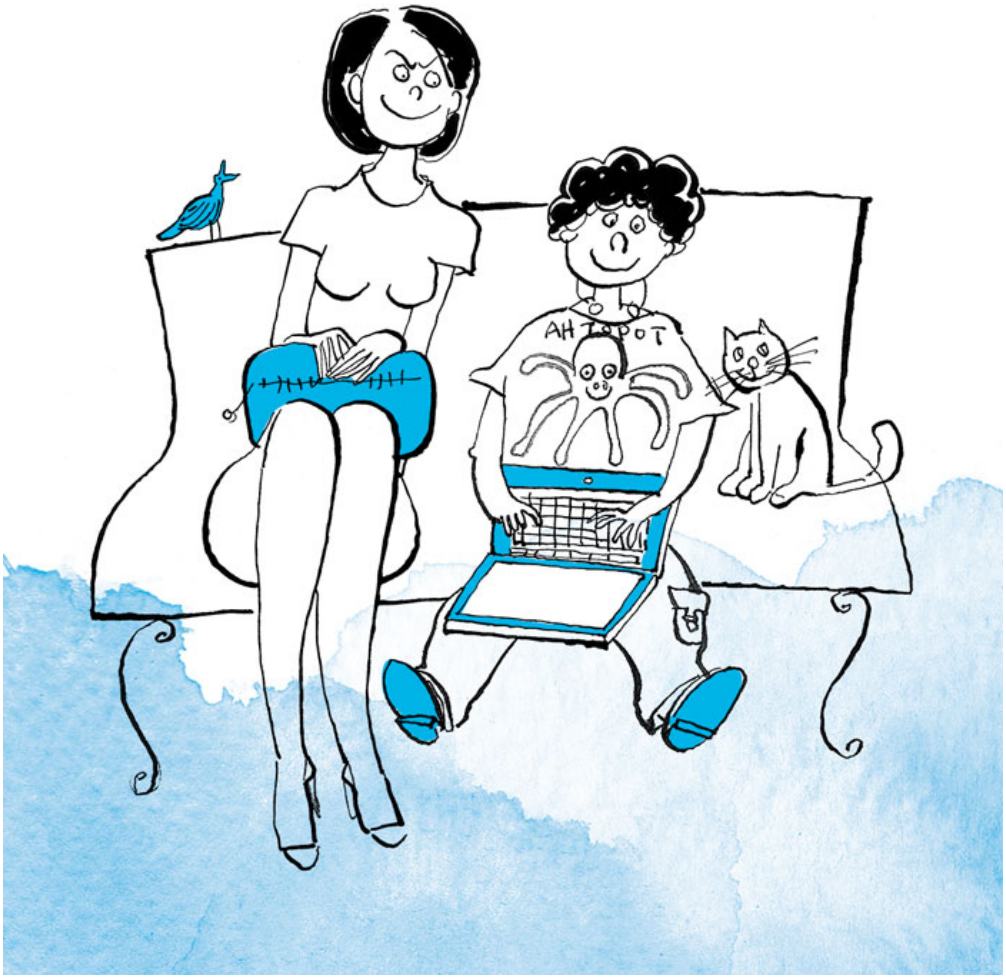
Biraz sonra banktaki çocuk, önlerinden sürünerek geçen gözlüklü kadını da bilgisayarındaki bir tuşa basarak durdurdu.

“Aaa, bu kadarı fazla!” diye kaşlarını çattı Sevda Hanım. “Kesinlikle bu çocuk insanlara hükmediyor.”

Çocuğun hamleleriyle insanların durup hareket etmesi arasındaki eşgüdüm kusursuzdu. Çocuk insanları istediği zaman durduruyor, istediği zaman hareket ettirebiliyordu.

Sevda Hanım, ‘Bu çocuk kesinlikle görüntülere müdahale ediyor,’ diye düşündü. ‘Bilgisayarıyla internete girerek beceriyor bunu. Bir tür düzenbazlıkla oyuncu ile oyun arasına girebiliyor.’

İçindeki güçlü his, aranan korsanın bu çocuk olduğunu söylüyordu. Acaba korsanı gökte ararken yerde mi bulmuştu? Bu kadar küçük bir çocuk Tokudo gibi koca bir şirketi dize getirebilir miydi? Bu olanaksızdı. Ama günümüzün dünyası, süper zekâlı çocuklarla dolu değil miydi? Küçük yaşta inanılmaz buluşlar yapan çocukların sayısı hiç de az değildi.

‘Diyelim ki, bu çocuk aranan korsan... Nasıl aniden karşıma çıktı?’ diye düşündü Sevda Hanım. ‘Böyle bir tesadüf olabilir mi? Tokudo’nun aylardır aradığı korsanı hiç çaba sarf etmeden nasıl buldum?’

“Bu olacak iş değil!” diye mırıldandı.

Banktan kalktı. Parkta bir iki tur attıktan sonra, çocuğun yanına oturuverdi.

Çocuk onu umursamadan bilgisayarının tuşlarına basmaya devam ediyordu. Küçük parmakların tuşa basmasıyla, yürüyen insanların arasındaki eşzamanlı uyuma tekrar dikkat etti Sevda Hanım. Mükemmeldi! Kesinlikle bu çocuk, Tokudo gözlüğü takmış insanları yönlendiriyordu.

Sevda Hanım, mümkün olan en doğal halini takındı. Çocuğa, “Bugünlerde herkes görüntülerle çok meşgul, değil mi?” diye sordu.

Çocuk, ekrandan gözünü ayırmadan güldü, ama cevap vermedi.

“Herkes oyun manyağı olmuş,” diye devam etti Sevda Hanım.

Çocuk pek ilgilenmedi.

“Şunlara bakın,” dedi Sevda Hanım. “Herkes gözüne tuhaf gözlükler takıp, anlamsız bir oyunun kurbanı olmuş.”

Çocuk oralı bile değildi.

Sevda Hanım devam etti. “Ama neyse ki, onları durdurabilen zeki insanlar var.”

Çocuk gülümsedi.

“Tek umudumuz onlar. Yoksa, bu oyun halkı esir alacak!” diye vurguladı Sevda Hanım.

Çocuğun konuşmaya pek niyeti yoktu.

Sevda Hanım tanışmak için elini uzattı. Kararlı bir sesle, “Ben Sevda,” dedi. Eli havada kaldı.

Çocuk elini sıkmadı, ama cevap vermeyi de ihmal etmedi. Ekrandan bakışlarını kaçırmadan, “Ben Ahtapot,” dedi.

Sevda Hanım en sevimli tavrını takınarak, “Ahtapot mu? Ne sempatik bir isim. Neden aldın bu ismi?” diye sordu.

Ahtapot cevap vermedi.

Sevda Hanım ısrarlıydı. Ona ismiyle hitap etmek, gözüne girmesine neden olabilirdi.

"Ahtapot," dedi, "seninle bir şeyler konuşmak istiyorum. Olabilir mi acaba?"

Ahtapot, "Sizinle konuşamam, efendim. Çünkü şu an çok meşgulüm," dedi.

Sevda Hanım, Ahtapot'un kulağına eğilerek, "Bir sır paylaşmak istiyorum seninle," dedi.

"Sır mı?" diye gülerek sordu Ahtapot. "Günümüzde sır diye bir şey yoktur."

"Niçin olmasın?"

"Bütün bilgilere ulaşmak mümkündür... Bazılarına ulaşmak biraz zordur, hepsi o kadar."

"Ama yine de bilmediğin bir sır var," dedi Sevda Hanım.

"Mutlaka vardır," dedi Ahtapot. "Ben sadece ilgilendiğim şeyleri öğrenmeye çalışırım."

Sevda Hanım onunla iletişim kurmakta başarılı olamamıştı. Ortaya bir laf atıp, Ahtapot'un ilgisini çekmeye çalışmış, ama çocuk ilgilenmemişti. Ahtapot'un dikkatini çekmek için "büyük bir sır" uydurmalıydı. Bu çocuğun aranan korsan olduğuna daha da emin olmaya başlamıştı. Eğer oysa, bir şeyler uydurmasına gerek yoktu.

"Bu sır seninle ilgili," diye devam etti Sevda Hanım.

Ahtapot yine oralı olmadı. Sadece, "Benimle ilgili sır olamaz, efendim," dedi. "Benim gizlim saklım yoktur."

Sevda Hanım pervasız bir tavırla, "Peki, polis tarafından arandığını biliyor musun?" diye sordu.

Ahtapot güldü. "Çok film seyrediyorsunuz galiba. Polis beni arasaydı, şıp diye bulurdu herhalde. Ben saklanmıyorum ki."

"Hayır," dedi Sevda Hanım. "Polis seni arıyor, ama bulamıyor."

"Nedenmiş o?"

“Çünkü aradığının sen olduğunu bilmiyor.”

Ahtapot kafasını kaşıdı. “Bu söylediklerinizde mantık hatası yok mu? Polis hem beni arayıp, hem de benim ben olduğumu nasıl bilmez?”

“Hayır, mantık hatası yok,” dedi Sevda Hanım. “Tokudo şirketinin şifrelerini kıran suçluyu arıyorlar. Ama o kişinin sen olduğunu bilmiyorlar.”

Ahtapot güldü. “Beni bulmaları çok zor o zaman.”

“Neden? Benim seni bulduğum gibi, onlar da bulamaz mı?”

“Bulamazlar,” dedi Ahtapot. “Çünkü, onlar suçluyu arıyorlar. Ben suçlu değilim ki.”

Sevda Hanım, Ahtapot’un çok zeki bir çocuk olduğunu anlamıştı. Onun yardımına ihtiyacı vardı. Sude’yi sabahtan akşama kadar *Gogoluku* oynamaktan bu çocuk kurtarabilirdi.

Sevda Hanım, ‘Acaba bir hata mı yapıyorum?’ diye düşünerek, tekrar Ahtapot’u tepeden tırnağa süzdü. Hareketlerini kılı kırk yararak defalarca inceledi.

Kararını vermişti. Kesinlikle Tokudo şirketinin aradığı korsan Ahtapot’tu.

Şirketin yöneticileri, karmaşık şifreleri kıran kişinin bir çocuk olabileceğini düşünmemişlerdi. Bu işi, bilgisayar mühendislerinden oluşan büyük bir ekibin başarabildiğini düşünüyorlardı. Bunun nedeni, kendilerini aşırı önemsemeleriydi. Burnu büyüklük taslıyorlardı, ama böbürlenmelerinin anlamı yoktu. Küçücük bir çocuk, şirketin tüm şifrelerini kırabiliyordu işte!

Sevda Hanım kararını vermişti: Korsanla birlikte çalışacaktı!

“Senden bir ricam olacak, Ahtapot!” dedi. “Kızım Sude’yi sanal dünyanın pençesinden kurtarmak istiyorum. Bu yüzden yardımına ihtiyacım var.”

Ahtapot bilgisayarının kapağını kapattı.

“Kızınız Sude’yi ve sizi tanımıyorum,” dedi.

“İsmimin Sevda olduğunu söylemiştim. Ben de *Gogoluku* oynuyorum. Oyundaki ismimse, Tarator,” dedi Sevda Hanım.

Ahtapot ilgisiz gözlerle Sevda Hanım’ı tepeden tırnağa süzdü.

“Bu isim bana hiçbir şey çağrıştırmıyor,” dedi.

Sevda Hanım kızararak, “Haklısın,” dedi. “Sanal âlemde adım sanım pek duyulmadı. Oyunda biraz gerilerdeyim, ama kızım Sude oyunu önde götürenlerdendir. Onu tanıyabilirsin.”

“Hatırladım,” dedi Ahtapot. “Soruları şıp diye bilen, zeki kız. Oyuna gerçek ismiyle katılıyor demek. Ben Sude’yi, onun takma ismi sanmıştım.”

“Peki, sen neden Ahtapot’sun?” diye sordu Sevda Hanım.

“Bu ismi, dedemin bana anlattığı masaldan esinlenerek koydum,” dedi Ahtapot. “Dedem çok güzel masallar anlatır. Anlattığı masalların birindeki ahtapot, beni çok etkilemişti. O masaldaki ahtapot benim durumuma çok uyuyor. Hayatta hep onun gibi olmak istemişimdir.”

“Kahraman bir ahtapot muydu?” diye merakla sordu Sevda Hanım.

“Tam olarak öyle değil,” dedi çocuk.

“İyi insanları, kötü insanlardan koruyan bir ahtapot mu?”

“Daha çok, insanları kendi kendilerine karşı yaptıkları kötülüklerden koruyan bir ahtapot... Biliyorsunuz, insanlar en büyük kötülüğü kendilerine yaparlar. Özellikle de, sakar insanlar.”

Sevda Hanım gülerek, “Sakar insanlar mı?” diye sordu.

Ahtapot kaşlarını kaldırdı. “Sadece internette becerikli olup, gerçek hayatta sakarlaşan insanlar!”

Sevda Hanım o an, doğru insanla konuştuğunu düşündü. Bu çocuk nasıl da, bir tesadüf sonucu karşısına çıkıvermişti?

“Dedenin sana anlattığı masalı çok merak ettim doğrusu,” dedi.

Ahtapot gülümsedi.

"Sakarköy'ün Ahtapotu masalını bilmiyor musunuz yoksa?" diye sordu.

Sevda Hanım kahkaha attı. "Hayır, bilmiyorum," dedi. "Komik bir ismi var."

Ahtapot gözlerini ufka dikti. Kaşlarını kaldırdı. Sesini tıpkı büyük insanların sesi gibi kalınlaştırarak, "Bir varmıış, bir yokmuuuuş..." diye söze başladı. Belli ki, dedesini taklit ediyordu.

Sakarköy'ün Ahtapotu

Bir varmış bir yokmuş, Akdeniz'in kıyısında küçük bir balıkçı köyü varmış. Köyün insanları sakar mı sakarmış. O yüzden köye Sakarköy denirmiş.

Bu huyları yüzünden, köylülerin başına gelmedik kalmazmış.

Sabahları uyanır uyanmaz, kimisi yerdeki sabuna basıp kayar, kimisi başını mutfak dolabına çarpar, kimisi ise gözlüklerinin üstüne otururmuş. Daha neler neler. Beslediği kuşu yanlışlıkla vuranlar mı istersiniz, kedisinin kuyruğuna basıp, ocakta kaynayan sütü üstüne dökenler mi? Balık yerine balıkçı yakalayanlar mı? Tamir ettiği ağlara kendisi dolananlar mı? Meyve toplarken suya düşenler mi? Neler neler.

Bu insanlar, balıkçılık yapmakta da çok zorlanırlarmış.

Ne zaman denize açılsalar, başlarına türlü çeşit kaza, bela gelir; balık yakalayacağız derken, balıklar tarafından yakalanmaktan zor kurtulup, geri dönerlermiş.

Bütün bunlara rağmen bu temiz, iyi yürekli insanlar yaşamlarını zar zor sürdürmeyi başarıyorlarmış. Kazayla da olsa birkaç balık yakalayıp, karınlarını doyurabiliyorlarmış.

Köylülerin çoğunun yüzü gözü yara bere içinde, ayakları kolları sargılıymış. Köye dışarıdan gelenler, 'Burada savaş gazileri yaşıyor galiba,' diye düşünmekten kendilerini alamazlarmış.

Bu yeteneksizler köyünün açıklarında balığından midyesine, karidesinden ahtapotuna kadar deniz canlıları genellikle mutlu ve güvende yaşarlarmış. Bu güvenli koyda üredikçe ürerlermiş.

Birbirlerini yakalamaktan balık yakalamaya gücü kalmayan balıkçılara acıyarak bakarlarmış.

'Bu kadar sakarlık yapıp da hayatta kalmayı nasıl beceriyorlar?' diye düşünürlermiş.

Aslında bu köyde köylüler hayatlarını dev bir ahtapota borçluymuş.

Ahtapot gece, gündüz, gece yarısı, gün ortası demeden köyü dikkatle gözler, büyük sakarlıkları önceden görüp engellemeye çalışırmış. Bir koluyla incir ağacının tepesinden düşen çocuğu havada yakalarken, diğer koluyla denize düşmüş balıkçıyı boğulmaktan kurtarır; bir diğeriyle de, ayağı kayıp kapı camına çarpmak üzere olan kadını, kapıyı açarak kurtarırmış.

Dev ahtapotun o uzun kolları her yerdeymiş.

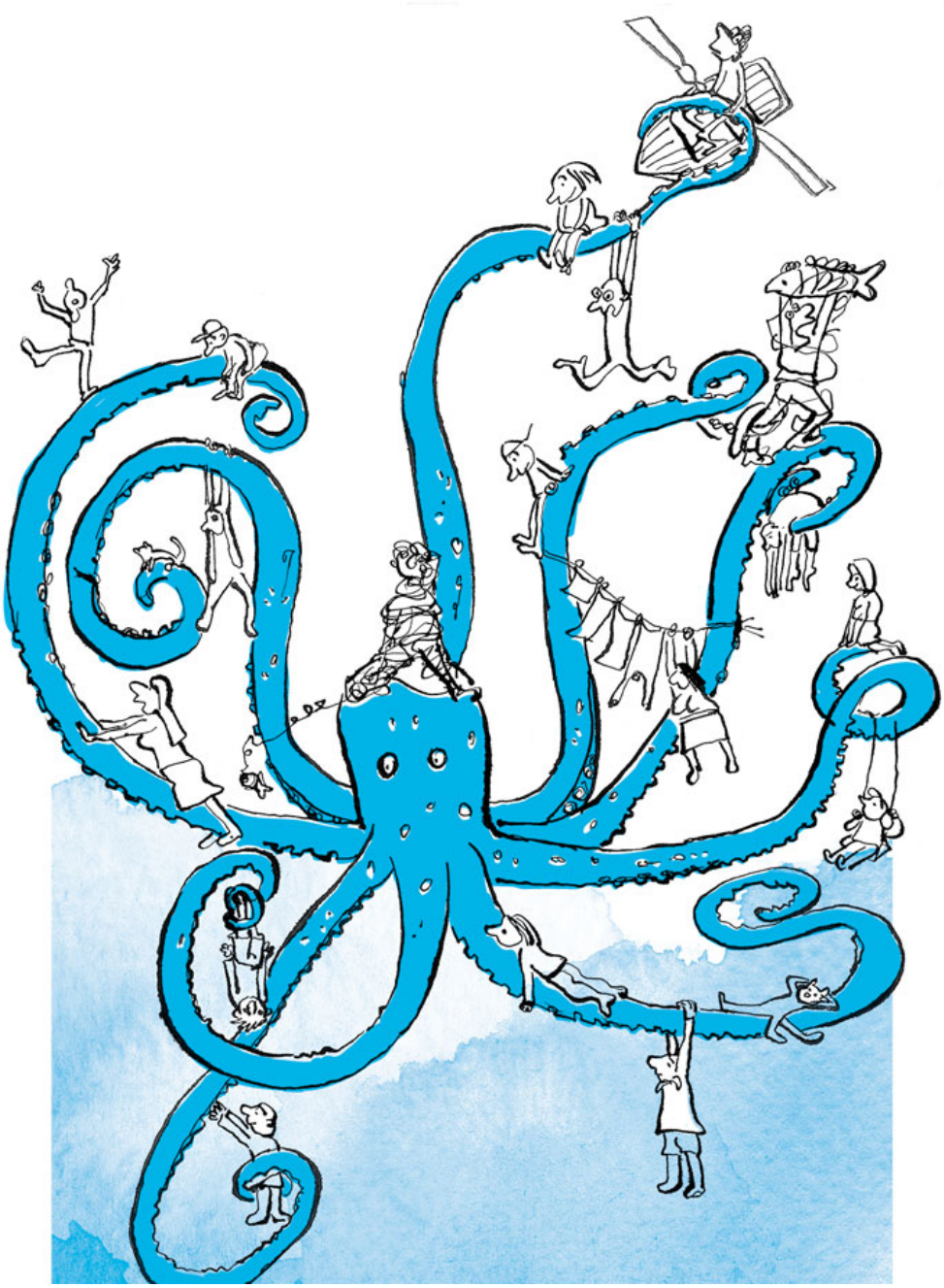
Merdivenleri ağaca dayayıp elma toplayanlardan, denizde balık avlayan balıkçıya, sokaklarda top oynayan çocuklardan, oklavayla börek açan kadınlara kadar herkese, her olaya yetişirmiş.

Köylüler koca ahtapottan çok memnunlarmış. Ona minnet beslerlermiş. Ama yine de bir ahtapot tarafından kurtarılmayı kendilerine yediremeyenler de yok değilmiş.

Bir gün köyle ilgili toplantıda, köylünün teki söz almış, lafı eveleyip geveleyip ahtapota getirmiş. Alttan girmiş, üstten çıkmış, sağdan soldan dolanmış, anlamlı anlamsız cümleler kurmuş, sonunda ağzındaki baklayı çıkarıvermiş.

"Arkadaşlar, bu ahtapot iyi, hoş, güzel, doğru, faydalı ama," demiş, "bize az kötülük yapmıyor da değil."

Köylüler şaşırıp kalmışlar, 'Yıllardır bizi her türlü kazadan beladan koruyan ahtapot nasıl kötülük yapabilir?' diye düşünmüşler.

“Ne tür kötülükler?” diye de koro halinde sormuşlar.

“Onun yüzünden,” diye söze başlamış köylü ve elindeki simitten koca bir ısırık almış. Almış almasına ama lokması boğazına takılıvermiş, nefessiz kalmış. Tam boğulacakken, ahtapotun

kollarından biri pencereden girerek yetişmiş ve sırtına öyle bir vurmuş ki, adamın boğazına takılan lokma dışarı fırlayıvermiş. Ama köylüdeki inat da katır inadıymış hani.

"Onun yüzünden," diye devam etmiş, morarmış suratıyla, "kendimizi geliştiremiyoruz. Sakar doğduk, sakar yaşıyoruz, sakar öleceğiz."

Köylüler aynı şaşkınlıkla, "Bunun ahtapotla ne ilgisi var?' diye sormuşlar.

"Bizi öyle koruyor ki, bir türlü başımıza gelen sakarlıklardan ders çıkaramıyoruz," demiş köylü. "Beni on kere bisikletten düşmekten kurtardı. Teknemin batmasını yüzlerce kez engelledi. Oğlumu defalarca ağacın tepesinden indirdi. Kızımı salıncaktan düşmekten kurtardı. Ama gel gör ki, bu yüzden, ben doğru dürüst bisiklete binmesini, tekneyle denize açılmasını öğrenemedim; oğlum ağaca tırmanmasını, kızım da salıncakta sallanmasını öğrenemedi. 'Nasıl olsa ahtapot bizi kurtarır,' diye kendimizi şartlandırdık. 'Sakarlığı' kendi yöresel özelliğimiz olarak kabullendik. Bu ahtapot olmasaydı, belki başımıza çok kötü olaylar gelecekti, ama kendimize yetmeyi de öğrenecektik."

Köylüler çok şaşırmışlar, aynı zamanda da çok üzülmüşler.

"Bu ahtapot bizi ne felaketlerden kurtardı, böyle konuşmak ayıp değil mi? Onu suçlamak nankörlük değil mi?" diye itiraz etmişler.

Ama konuşmacı ısrar etmiş, ahtapotu suçlayıp durmuş. Bütün sakarlıkların, kazaların faturasını ona çıkarıp, suçlamalarını ardı arkasına sıralamış.

Diğer köylüler, onun ne demek istediğini bir türlü anlamamışlar.

Sonunda dayanamayıp, "Ne yapalım yani?" diye sormuşlar. "Ahtapotu öldürelim mi?"

"Niçin olmasın?" demiş köylü. "Biz balıkçıyız. Ahtapot öldürmek bizim işimiz. Üstelik, o kadar uzun ve besili kolları var ki, onu

öldürmeyi başarırsak, dört beş yıl hepimize yetecek kadar etimiz olur. Buzdolaplarımız ne güne duruyor? Etlerini parça parça edip küçük kutulara koyup dondurabiliriz."

Köylüler kalakalmışlar. Ancak, kimisi ona hak vermeye başlamış. Çoğu da onu nankörlükle suçlamış ve toplantı bir sonuca ulaşamadan sonlanmış.

Sonraki günlerde ahtapotu öldürmek isteyenlerin sayısı arttıkça artmaya başlamış.

Balık avlamayı başaramadan geri dönen balıkçılar, "Ah, şimdi dolapta ahtapotun eti olsaydı, balık yerine onu yerdik," der olmuşlar.

Bisikletten düşerken kurtarılanlar, "Bu ahtapot da çok oldu, beni kurtardığını sanıyor. Oysa ben düşmeyecektim ki," demişler.

En büyük sakarlar, becerikliliklerıyle övünmeye başlamışlar. "Ahtapot beni hiç kurtarmadı. Sıkılmasın diye, özellikle onun tarafından kurtarılmış gibi yapıyorum ben," diyenler bile çıkmış.

Gel zaman git zaman, ahtapotun yaptığı iyiliklerden, kötülük gibi bahsedenlerin sayısı artmış.

Ahtapot etinin lezzetli olduğu da ağız şapırdatarak konuşulur olmuş. Köylü kadınlar birbirlerine, hiç neden yokken, ahtapotlu yemek tarifleri anlatmaya başlamışlar.

En lezzetli etin, "dev ahtapot eti" olduğu söyleniyormuş. Ahtapot yahni, ahtapot buğulama, ahtapot şiş, ahtapot kızartma, ahtapot salatası, ahtapot fırında, ahtapot güveç gibi yemeklerden yutkunarak söz edenler çıkmış. Hatta, dev ahtapot etinin her türlü sakarlığa birebir olduğu söylentisi kulaktan kulağa dolaşır olmuş.

Çocuklar, o günlerde moda olan, *"Dev ahtapot eti yiyerek iyileşen sakar çocuk"* masalını dinlemeden uyuyamaz olmuşlar.

"Aah, balıkçıyım ama ömrü hayatımda bir ahtapot bile yemedim," diye yakınanlar mı istersiniz, "Ahtapot yemediğim için romatizma

oldum," diyenler mi? Ya da, "Ahtapot pilaki yemeyen, hiçbir sorunu çözemeyen," diye tekerlemeler uyduranlar mı?

Günler geçtikçe, ahtapotu yakalayıp öldürmek isteyenler arttıkça artmış.

En sonunda tüm köylüler, dev ahtapotu öldürüp etini ele geçirmeye karar vermişler. Karar alınır da, uygulanmaz mı?

Sabahın erken saatlerinde kalabalık bir balıkçı grubu, ahtapotu avlamak için denize açılmış. Açılmış açılmasına ama, daha teknelerine binerken, birkaç tanesi kazayla suya düşmüş. Suya halat atıp onları kurtarmak isteyenlerinse, başına gelmedik kalmamış. Halat ayaklarına dolanıp hepsini birden denize doğru uçurmuş. Havada birbirleriyle çarpışıp kendilerini suda bulmuşlar. Kimisi de suya yuvarlanmamış, ama ağaç dallarına takılıp, havada asılı kalmış.

Neyse ki, ahtapot imdatlarına yetişmiş, kollarını suya daldırıp, hepsini teker teker bulmuş, sudan çıkarıp, teknelerine bindirmiş. Dallara takılanları ise, ağaçlara zarar vermeden özenle kurtarmış.

Ama balıkçıların sakarlıkları biter mi? Bu defa da, denizin ortasında hatalı dümen kırdıklarından tekneleri çarpışmış. Tekneleri birbirlerinden ayıralım derken, kayalara çarpmasınlar mı? Zavallı ahtapot, denize uçan gemicileri toplamak ve teknelerin içine dolan suyu boşaltmak için bütün kollarıyla var gücüyle çalışmış. Sonunda hem tekneleri hem de balıkçıları kurtarmayı başarmış. Balıkçılar zar zor karaya dönmüşler. Ama artık hiçbirinin içinden ahtapotu yakalamak gelmiyormuş.

Oysa, ahtapotu yakalamak o kadar kolaylaşmış ki! Gün boyunca köylülerin yanından hiç ayrılmıyormuş. Bu iyi kalpli, saf hayvanı zıpkınlamak işten bile değilmiş. Ama hiçbirisi böyle bir haksızlık yapmayı göze alamamış.

“İşte,” dedi Ahtapot bilgiç bilgiç, “ben böyle bir ahtapotum. İnsanlara yardım ediyorum. Bunu anlamayan insanlar çıkabilir; onlara yardım değil, kötülük ettiğimi bile düşünebilirler. Bir gün gerçeği anlayacakları için bana bir şey yapamayacaklar.”

“Tokudo’nun Patron’u öyle düşünmüyor,” dedi Sevda Hanım.

“Tokudo’nun Patron’unun beni yakalatmaya çalıştığını biliyorum. Ama bunu gerçekten yapmıyor. Çünkü ben onu da koruyorum.”

Sevda Hanım, “İstediği halde yakalamıyor mu yani? Öyle mi demek istiyorsun?” diye sordu.

Ahtapot güldü ve sustu.

Sevda Hanım’ı, Tokudo Patronu’nun ruh hali hiç mi hiç ilgilendirmiyordu. Onun derdi Sude’yi kurtarmaktı. Bunun için kafasındaki plan hazırdı bile.

“Seninle işbirliği yapmak istiyorum, Ahtapot,” dedi ciddi bir sesle. “İşe Sude’yi kurtarmaktan başlayabiliriz.”

Sevda Hanım Saf Değiştiriyor

Sevda Hanım akşam eve geldiğinde içi içine sığmıyordu. Rıfkı Bey'in kulağına, "Büyük bir iş başardım," diye fısıldadı.

"Tokudo şirketinde yeni gelişmeler oldu galiba," dedi Rıfkı Bey. "Yoksa, korsanlar mı yakalandı?"

"Hayır," dedi Sevda Hanım. "Tam tersine... Artık Tokudo şirketinin değil, korsanın yanında yer almaya karar verdim."

Rıfkı Bey inanmayan gözlerle baktı. "Buna inanamam."

Sevda Hanım kararlıydı. "Hayatımda ilk defa, yaptığım işin doğru olup olmadığını sorguluyorum."

"Yani?"

"Görmüyor musun, insanları aptala döndürdüler! Herkes sadece internet ortamında yaşıyor. Toplumun gerçek hayatla bağları koptu. İnsanlarla iletişim kurabiliyor, ama onlarla tanışamıyorsun. Avukatları olduğum için Tokudo'nun haklarını savunmak zorunda mıyım?"

Rıfkı Bey, "İşi mi bıraktın yoksa?" diye sordu.

"Hayır," dedi Sevda Hanım. "Ama korkarım, şirketin hiç hoşuna gitmeyecek bir şey yaptım."

Rıfkı Bey eşini hiç böyle görmemişti.

"Çok merak ettim," dedi sessizce.

"Şirketin şifrelerini kıran korsanla tanışmayı başardım."

Rıfkı Bey heyecanla yerinden fırladı.

"Müthiş bir şey başarmışsın. Hemen onu polise yakalatmalısın!"

Sevda Hanım gözlerini Rıfkı Bey'e doğrultarak, "Hayır," dedi. "Yüz bin kere hayır! Tanıştığım çocuk büyük bir dâhi! Kendi çıkarları için

değil, insanlık için çalışan bir ahtapot!"

"Ahtapot mu? Bilgisayar mühendisi değil mi?"

Sevda Hanım gülerek, "Hayır," dedi. "İlkokul dördüncü sınıfa giden bir çocuk. Ahtapot lakaplı. Onunla tüm süreci planladık."

"İlkokul çocuğu mu? Tüm süreç mi?"

"Evet, Sude'yi bu korkunç bağımlılıktan kurtaracağız."

Rıfkı Bey endişelenmişti.

Sevda Hanım, Rıfkı Bey'i sakinleştirdi. Ahtapot'la yaptıkları planı en ince ayrıntısına kadar eşine anlattı.

Rıfkı Bey planı beğendi. Ama bu hikâyede yine de ona mantıklı gelmeyen bir şeyler vardı. Çekinerek, "Tuhaf şeyler var," dedi. "Koca şirketin aylardır iğneyle kuyu kazarak aradığı korsanı, senin parkta otururken şıp diye buluvermen garip değil mi?"

"Haklısın," dedi Sevda Hanım. "Bu bana da çok anlaşılmaz geliyor. Çok düşündüm. Sonunda, bunun bir tesadüf olduğuna karar verdim."

Rıfkı Bey ağzındaki baklayı çıkardı.

"Birileri planlamış olmasın sakın?" diye sordu.

"Kim planlayabilir ki?"

"Örneğin, şirket. Görevine sadık olup olmadığını test etmek için mizansen hazırlamış olabilirler."

Sevda Hanım'ın da düşündüğü olasılıklardan biri buydu.

"Bu endişeyi ben de duydum. Ama hızla kafamdan savuşturdum. Ahtapot'la konuşmalarımız öylesine doğaldı ki! Hiç kimse bu kadar başarılı rol yapamaz."

Rıfkı Bey'e diyecek bir şey kalmamıştı.

"Gelişmeleri heyecanla bekliyorum o zaman," diyerek, kollarını iki yana açtı.

Oyun Durdu !

Bir pazar günü Sude, her zaman olduğu gibi, gözlüklerini takmış, *Gogoluku* oynuyordu. Yerlerde sürünüyor, pencerelere tırmanıyor, koltuklardan koltuklara atlıyordu. Aniden salonun ortasında duruverdi. Bir anda taş kesilmişti.

Buz gibi bir sesle, "Korkunç bir şey!" diye bağırdı. "Oyun aniden durdu."

Sevda Hanım, Rıfkı Bey'e göz kırparak, şaşırmış gibi yaptı ve, "Ciddi misin?" diye sordu. "Merkezde bir arıza olmasın sakın?"

"Hayır," dedi Sude hiç kıpırdamadan. "Ekran aniden kıpkırmızı oldu ve bir yazı belirdi."

"Bir yazı mı ?" diye merakla sordu Rıfkı Bey. "Ne yazıyor?"

"Oyununuz kilitlenmiştir. Boşuna beklemeyin," diye yazıyor.

Sude umutsuzluk içindeydi. "Çok iyi durumdaydım. Tam da ikinciliğe yükselmiştim ki, bu oldu. Rakiplerim tarafından yapıldığına eminim."

Sevda Hanım, “Gözlüğü aç kapa yapsan,” dedi. “Belki tekrar çalışır.”

Sude elektronik gözlüğün düğmesini kapatıp açtı. Bu hareketi defalarca tekrarladı. Ama boşuna! Bir türlü oyuna dönmeyi başaramadı. Tam gözlüğü çıkarıp kenara bırakıyordu ki, bir ses duydu. Ekranda yeni bir yazı belirmişti:

“Heyecanlanmayın, oyuna tekrar döneceksiniz. Ama önce kapınıza gelecek postacıyı beklemelisiniz.”

“Bu da ne demek oluyor?” diye annesine sordu. “Elektronik posta varken, postacı mı beklenirmiş? Hangi çağda yaşıyoruz?”

Ekran tekrar karardı.

Annesi, Sude’yi yatıştırdı. Bu mesajı korsanların gönderdiğini, oyunu engellediklerini, Tokudo şirketinin ise onlarla baş edemediğini söyledi.

Sude ağlamaklı, “Ne yani, şimdi tarih dışı kalmış bir postacının kapımıza gelmesini mi bekleyeceğiz?” diye yakındı.

Sevda Hanım derin bir nefes aldı. “Başka çare yok galiba,” demekle yetindi.

Postayla Gelen Deniz Kabuğu

Sude çok mutsuz olmuştu. Yemiyor, içmiyor, dört gözle postacının gelmesini bekliyordu. Aradan günler geçti. Ama ne gelen vardı, ne de giden.

Sonunda, bir sabah erken saatlerde kapının zili çalındı.

Sevda Hanım, Rıfkı Bey ve Sude, heyecanla kapıyı açtılar. Babacan postacıyla karşılaştılar.

Postacı neşe içinde, "Sude Hanım'a mektup var," dedi. "Hem de, öyle böyle mektup değil, mükemmel el yazısıyla yazılmış bir mektup."

Sude gözlerini kırpıştırarak, "Mektubu okudunuz mu yoksa?" diye sordu.

"Hiç okur muyum?" dedi postacı gülerek. "Baksanıza, zarftaki adres ne kadar özenle yazılmış."

Sude heyecanlanmıştı. El yazısının güzel veya çirkin olması umurunda bile değildi. Zarfı parçalayarak açmaktan başka bir şey düşünmüyordu. Postacı onu sakinleştirdi. Yavaş yavaş zarfın bir

kenarını yırttı ve mektubu çıkardı. Sude mektubu kapıp, bir solukta okudu.

Mektupta şunlar yazılıydı:

Sevgili Sude,

Oyunu çok iyi götürüyorsun. Seni tebrik ederim. Ama yorulmadın mı? Bence biraz ara vermenin zamanı geldi. Sana yosunların kokusunu ve balıkların neşesini taşıyan, dalgaların beyazlattığı bir deniz kabuğu gönderiyorum. Hediyeni al ve sahile git. Ona benzeyen en az bin tane deniz kabuğu daha bul. Ama gerçekten dediğimi yap! Sonra, bulduğun deniz kabuklarıyla kumsala kocaman bir "Sude" yaz. Bunu yazar yazmaz oyuna tekrar geri döneceksin.

Merak etme, ben seni izliyor olacağım.

AHTAPOT

Sude elini zarfın içine daldırdı. Gerçekten de zarfın dibinde bembeyaz bir deniz kabuğu vardı.

Anne ve babasına baktı. Sanki mektubu önceden okumuş gibi, gülümsüyorlardı.

"Mektupta yazılanları yapmalı mıyım?" diye sordu, kısık bir sesle.

Sevda Hanım, "Orada ne yazdığını bilmiyorum, ama seni oyuna geri döndürecekse, yapmalısın bence," dedi.

Hafta sonu hiç vakit kaybetmeden ailece sahile gittiler. Sude'nin elindekine benzeyen deniz kabuklarından aramaya başladılar. Kumsalda milyonlarca deniz kabuğu vardı. Hepsi uzaktan birbirinin aynısı gibi görünse de, yakına gidildiğinde birbirlerinden farklıydı. Ama yine de, Sude'ninkine benzeyenlerden bulmak mümkündü.

Sabahtan öğlene kadar kumsalı bir uçtan diğer uca dolaşarak deniz kabuğu aradılar.

Rıfkı Bey, "Bu Ahtapot adlı korsanı çok sevdim," diye itiraf etti. "Beni çocukluğuma geri götürdü. Çocukluğumda da sabahtan akşama kadar kumların arasından deniz kabukları toplardım. Benzeyenleri bir araya koyar, diğerlerinden ayırırdım."

Öğle yemeğini güle oynaya kumsalda yediler. Ayaklarını sulara sokup, dalgaların dövdüğü kıyı boyunca koştular. Sahildeki ölü yengeç, ıstakoz ve kurumuş balık iskeletleriyle ilgili, türlü çeşitli yorumlar yaptılar. Kumların üstünde voleybol oynayıp ter attılar.

Sude uzun zamandır böyle mutlu olmamıştı.

"Şu an mutluluktan uçabilirim!" diye neşeyle haykırdı. "Hep beraberiz, hava çok güzel, top oynuyoruz, yemek yiyoruz ve koşuyoruz. Daha da önemlisi, konuşuyoruz. Havanın kokusu, rüzgârın ve dalgaların sesi bize eşlik ediyor! Üstelik, sonunda çok zengin bir deniz kabuğu koleksiyonumuz olacak!"

Akşama kadar sahilde kaldılar. Topu topu elli tane deniz kabuğu bulmayı başardılar. Ertesi gün tekrar gelmeye karar verip, geri döndüler.

Artık her gün mutlaka birkaç saat kumsalda buluşuyorlardı. Deniz kabuğu aramaya devam ettiler. Kumdan kaleler yapıp bozdular. Birbirlerini kumlara gömdüler.

Günler sonra nihayet, bin tane deniz kabuğu toplamayı başardılar. Sahilin en görünür yerine, topladıkları kabuklarla kocaman **SUDE** yazdılar.

Sude, "Bütün günlerin böyle geçmesini isterdim!" diye bağırdı.

Eve geldiklerinde çok yorulmuşlardı. *Gogoluku* oyununu unutmuşlardı bile.

Sude harika bir deniz kabuğu koleksiyonuna sahip olmuştu. Günlerce topladığı kabukları, evin sağına soluna yerleştirdi. Cam kavanozlara deniz kumu doldurup, üstlerine deniz kabukları konduruverdi. Başlangıçta birbirinin aynı gibi görünen deniz kabukları, gün geçtikçe farklılaştı. Hepsinin bağımsız kişilikleri ortaya çıktı.

Derken, Sude bir pazar günü aniden *Gogoluku*'yu hatırladı. Bütün istenenleri yerine getirmişti. Gözlüğü acaba çalışmaya başlamış mıydı?

Annesine sordu.

"Bence çalışıyordur," dedi Sevda Hanım. "Korsanlar sözlerini tutuyormuş."

Sude gözlüğünü sakladığı yerden çıkarıp taktı. Çalıştırır çalıştırmaz gözlüğünün ekranında bir yazı belirdi:

"Tebrikler Sude, sana verilen görevi eksiksiz yerine getirdin! Oyuna kaldığın yerden devam edebilirsin. AHTAPOT"

Sevda Hanım, kızının başını okşadı. "Sevindin mi?" diye sordu.

"Normal olarak çok sevinmem gerekir," diye cevap verdi Sude. "Sevindim tabii, ama o kadar da fazla değil." Sonra da şaşkınlıkla, "Bu Ahtapot her kimse, beni gözlüyor olmalı," dedi. "Yazıyı tamamladığımı nereden öğrendi? Yoksa, beni tanıyan biri mi?"

Sevda Hanım iki kolunu yana açıp, "Nereden bileyim!" demeye çalıştı.

Sude oyuna epeydir ara vermişti. Tam ikinciliğe yükseleceği sırada başına bu olay gelmişti. Tekrar oyuna dönüp, kendisine söylenenleri hızla yapmaya çalıştı. Arayı kapatmalıydı.

Birkaç gün içinde tekrar oyunun bağımlısı olup çıkıverdi. Yine masaların altından geçiyor, merdivenlere tırmanıyor, kapı pervazlarına asılıyor, sandalyelerden koltuklara atlıyordu.

Bu defa Sevda Hanım paniğe kapılmadı. Artık Sude'yi oyunun dışına çekme taktiğini biliyordu. Ahtapot'la yaptığı işbirliği nasıl olsa devam edecekti.

Gün gelecek Ahtapot, Sude'nin oyununu yine durduracaktı.

Gerçekten de öyle oldu.

Bir hafta sonra, Sude'nin gözlüğü yine aniden kararıverdi. Böyle bir şey olacağını sanki önceden tahmin etmiş gibiydi. Hatta, bu tür araya girmeleri oyunun bir parçası olarak kabullenmişti bile. Ekranda beliren yazıları soğukkanlılıkla okudu.

Sakin bir sesle, "Bu defa benden istenen çok daha zor," dedi.

"Nedir?" dedi annesi merakla.

Sude ekranda beliren yazıyı okudu:

"Dağların yamaçlarındaki çalı ve ağaçların, dal ve yapraklarını kullanarak SUDE yazacaksın. Bu sefer kumsala değil. Yaylaya. Ama en az yüz elli çeşit farklı bitki kullanmanı istiyorum. Sevgiler, AHTAPOT"

"Yüz elli çeşit!" diye tekrarladı Sude. "Çok fazla değil mi bu?"

"Aa! Bu çok iyi bir buluş!" dedi annesi. "Hiç de fazla değil!"

Sude umutsuz gözlerle annesine baktı.

"Benim tanıdığım sadece iki üç ağaç var," dedi. "Elma, portakal, çam, çınar. Öbürlerini tanımıyorum."

Sevda Hanım, "Haklısın," dedi kızara bozara. "Sık sık karşılaşıyoruz ağaçlarla, ama onlarla tanışmıyoruz. İtiraf etmek gerekirse, benim de durumum pek farklı değil. Çok az ağacı birbirinden ayırt edebiliyorum. Bildiğim ağaç türü sayısı onu bulmaz."

Rıfkı Bey, uluslararası pantomim festivalinden yeni dönmüştü. Bir köşede kıvrılmış yorgunluğunu atıyor, isteksizce konuşulanları dinliyordu.

Sonunda dayanamayıp konuya girdi. "E canım ne var! Öğrenebilirsiniz," dedi gülerek. "Hiç de o kadar zor değil."

Sude gözlerini kocaman kocaman açarak, “Yüz elli tane!” diye bağırdı.

Rıfkı Bey, “Gözünde o kadar büyütme,” dedi. “Bitkiler çok çeşitlidir, ama ilk bakışta aynı gibidirler. Birbirlerinden ayırmak zorsa da, dikkatli bakarsan farkları anlayabilirsin.”

Sude inanmayan gözlerle babasına baktı.

“Bu korsanın şimdiye kadar yakalanmaması ne acı,” diye mırıldandı. “Teknolojinin bu kadar gelişmesine rağmen, üfürükten bir korsanın kim olduğu ortaya çıkarılamıyor.”

Rıfkı Bey aniden, yorgunluğunu unutarak ayağa kalktı. Çok sinirli gözüküyordu.

Sevda Hanım şaşkınlıkla eşine baktı. Onun bu kadar çok kızdığına hiç şahit olmamıştı.

Rıfkı Bey, bam teline basılmış gibi, “Bana teknolojiden bahsetmeyin!” diye bağırdı. “Yıllardır emek vererek geliştirdiğim iş, yeni çıkan dijital gözlükler yüzünden çöpe atıldı. Bunları takan herkes başımıza pantomimci kesildi bir anda. Dijital gözlük takmış yeteneksizler ordusu, sahneleri dolduruyor! Pantomimde hayal ederek canlandırmak önemlidir. Onlar hayal etmiyorlar, görerek yapıyorlar. Bu, teknolojik ilerleme mi, yoksa sanatın gerilemesi mi?”

Sevda Hanım, “Böyle düşünmüyordun, ne oldu sana?” diye merakla sordu.

Rıfkı Bey barut fıçısı gibiydi.

“Son katıldığım pantomim festivalinde gözlük kullananlara da izin verdiler,” dedi. “Neredeyse hiç gerçek pantomimci yoktu. Son derece deneyimsiz yarışmacılar, sırf gözlükleri olduğu için öne geçtiler. Ben yıllardır kendi yaratıcılığımın sınırlarını zorlayarak gösteriler hazırlıyorum. Oysa, yeni kuşaklar çok beleşçi! Gözlüğü takınca, istedikleri hareketleri hiç zorlanmadan yapabiliyorlar. Hepimizin pabucu dama atıldı!”

Sude susup başını önüne eğdi. Sanki dijital gözlükleri kendisi keşfetmiş gibi utanmıştı.

Rıfkı Bey, Sude'nin saçlarını okşayarak konuyu değiştirdi.

"Yine de çok şanslısın," dedi. "Dedem amatör botanikçiydi benim. Ondan çok şey öğrendim. Yüzlerce ağaç ve çalı türünü birbirinden ayırt edebiliyorum. Göreceksin, yüz elli türü çok kısa sürede öğreneceksin."

Sude'nin gözleri ışıldadı.

"Harika," diye el çırptı. "O zaman, cumadan itibaren başlayalım mı? Cuma, cumartesi, pazar dağa çıkıp kamp kurarız. Nasıl?"

Sevda Hanım, "Benim için biraz zor olacak ama," dedi, "madem başladık, işlerimi ona göre ayarlayabilirim."

Rıfkı Bey de, "Ben de yapmam gereken bir yolculuğu ertelemek zorundayım. Ama olsun. Bu hepsinden önemli," dedi.

Hep beraber, "Harika bir fikir! Anlaştık!" diye bağırdılar.

Hafta Sonu Dağlarda

Hafta sonu heyecanla dağlara tırmandılar. Baharın neşesini haber veren çiçekler daha yeni açmaya başlamıştı. Kuş sesleri, arı vızıldamaları arasında çalı ve ağaçları incelemeye koyuldular.

Biraz yürüdükten sonra, Rıfkı Bey bir ağacın önünde durdu.

"Bakın," dedi. "Bu ağaç bir 'çakaleriği' ağacı. Çatlaklı, morumsu gövdesinden, kenarları dişli yapraklarından hemen tanıdım. Bu ağaç, diğer erik ağaçlarına göre daha geç çiçek açar."

Sude hayranlıkla babasını izledi. Çakısını çıkarışını, çakaleriği ağacından dikkatle küçücük bir dal kesişini, üzerine "çakaleriği" yazdığı etiketi dala yapıştırışını ve dalı, boynundaki torbaya özenle yerleştirişini... Babasının bu özelliklerinden şimdiye kadar haberdar olmadığını düşündü. Gururlanmıştı.

'Vay canına. Babam bir bakışta çakaleriği ağacını tanıyabiliyor. Kaç çocuğun babası yapabilir ki bunu?' diye geçirdi içinden.

Rıfkı Bey biraz sonra karmakarışık bodur bir çalının önünde durdu.

"Bakın, bu çalının ismi 'mamık'tır," dedi.

Sevda Hanım şaşkınlıkla, "Mamık mı?" diye sordu. "Bu kelimeyi daha önce hiç duymamıştım."

"Beş tane taçyaprağı olan beyaz çiçekleri vardır," diye devam etti Rıfkı Bey. "Bu çiçekler martta açar. Duman mavisi meyveleri olur. Çocukluğumuzda çok yerdik. Ama meyveleri henüz olmamış."

Hep birlikte, Rıfkı Bey'in özenle kestiği mamık dalını incelediler. Çiçeklerin meyveye dönüşme sürecini konuştular. Rıfkı Bey etiketine

özenle “mamık” diye yazarken, “Mamık,” diye tekrarladı Sude.

“Evet, mamık,” diye onayladı Rıfkı Bey.

Bu iş Sude’nin çok hoşuna gitmişti. “Doğa tam bir roman,” diye kikirdedi. “İçinde bir sürü kelime var.”

“Binlerce lezzet, binlerce çeşit koku,” diye ekledi Sevda Hanım da.

Tam o sırada yanlarına Rıfkı Bey geldi. Elindeki yaprakları onlara gösterdi.

“Bakın, bu yaprakların alt yüzeyi hafif tüylüdür,” dedi. “Yabaneriği ağacından.”

Yabaneriği yapraklarını ilgiyle incelediler. Onu da kaydedip, torbaya koydular.

Biraz daha tepelere tırmandıktan sonra bir düzlükle karşılaştılar. Düzlüğün tam ortasında yalnız bir ağaç duruyordu.

“Bu bir alıç,” dedi Rıfkı Bey.

“Senin amma çok tanıdığın varmış,” diye güldü Sevda Hanım. “Bu arkadaşlarını daha önce bizimle tanıştırmamıştın.”

Sude de, “Bu ağacın ismini hiç duymamıştım,” diye mırıldandı.

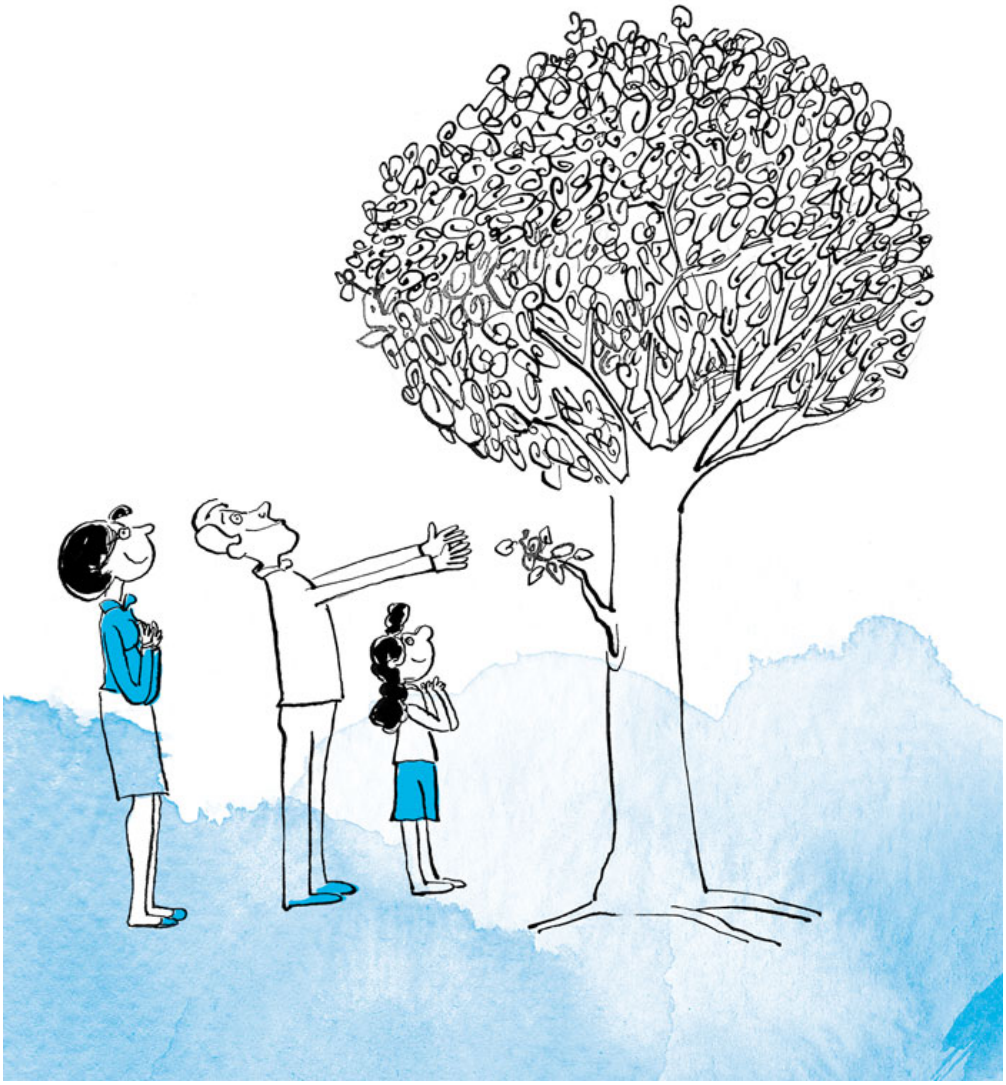
Alıç ağacının beyaz çiçeklerine hayranlıkla baktılar.

Bu dal toplama çalışması hiç de tahmin ettikleri hızda sürmüyordu. Bir gün boyunca ancak on beş ağaç ve çalı türü saptayabildiler. Her biri üzerinde o kadar çok konuşacak şey vardı ki.

Sude ile babası Rıfkı Bey ve annesi Sevda Hanım’ın tepelere yolculuğu günlerce sürdü.

Her hafta sonu sabahtan ya da hafta içi okuldan sonra yola çıkıp, akşamları geç vakit eve döndüler.

Eve döndüklerinde, topladıkları yaprak, çiçek ve dal parçalarını saatlerce incelediler, yorumladılar.

Günlerden bir gün, kendileri gibi ağaçların, çalıların yaprak ve dallarını toplayan bir baba oğulla karşılaştılar.

Adam kısa boylu, ince, zarif bir adamdı.

Sevda Hanım merakla yanlarına yaklaştı.

"Affedersiniz, topladığınız dal ve yapraklarla ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

Adam irkilerek, Sevda Hanım'a baktı. Sanki onu tanıyor gibiydi.

"Topladığımız dallarla oğlum Can'ın ismini yaylada uygun bir yere yazmayı düşünüyoruz," dedi.

Sevda Hanım hayretler içinde, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Neden böyle bir şey yapıyorsunuz ki?"

Adam hiç istifini bozmadan, "Bu bir ödev," demekle yetindi. Sonra da izin isteyip, dal toplamaya devam etti.

Adamın sesi Sevda Hanım'a hiç yabancı gelmemişti. "Kesinlikle tanıyorum bu sesi ben!" diye mırıldandı. Ama kim olduğunu bir türlü çıkaramadı.

Bir hafta içinde evin salonu yapraklar, dallar ve çiçeklerle dolmuştu: Kiraz dalları, yaban gülleri, mahlep çiçekleri, vişne, maltaeriği, muşmula yaprakları, üvez, ıhlamur, manolya, kızılcık, nar ve daha niceleri...

Hepsinin ismini ansiklopedilerden tek tek incelediler. Saatlerce konuştular.

Birkaç ay içinde, şehre yakın tepelerde neredeyse görmedik ellemedik çalı ve ağaç bırakmamışlardı.

Sonunda, yüz elli tür bitkiden çok daha fazlasını topladılar.

Bir hafta sonu da yaylaya çıkıp, getirdikleri yüzlerce çeşit dal, yaprak ve çiçekle **SUDE** yazmayı başardılar.

Dağın karşı yakasında ise, günlerdir uğraşan baba oğul, **CAN** yazısını tamamlamışlardı.

Sevda Hanım, **CAN** yazısına gülümseyerek baktı. Can da, Sude gibi, Ahtapot'un yönlendirdiklerinden biri olmalıydı.

Gogoluku mu? O da Neydi?

Sevinçle eve döndüler. Haftalardır, dağ tepe dolaşmaktan çok yorulmuşlardı. Çok mutluydular. Çay demleyip, börek yiyip, harika bir uyku çektiler.

Ertesi sabah Sude, erkenden kalktı; biriktirdiği dal ve yaprakların isimlerini küçük not defterine geçirdi. Ne kadar çok şey öğrenmişti. Ağaçlar ve çalılarla arkadaş olmuştu. Kendini ayrıcalıklı hissediyordu. Yeni ağaçlarla tanışma isteğiyle dopdoluydu.

Deniz kabukları koleksiyonunu da geliştirmeliydi. İçinde, durdurulamaz bir öğrenme isteği vardı.

Gogoluku'yu hatırlamıyordu bile.

Sevda Hanım'sa erkenden şirkete gitmişti. Artık Tokudo şirketiyle çalışamayacağını söylemenin zamanı gelmişti. İkiyüzlü olmanın âlemi yoktu.

Sevda Hanım'ı kapıda Genel Müdür karşıladı. Yüzü gülüyordu.

"Patron sizinle görüşmek istiyor," dedi.

Asansöre binip Patron'un odasına ulaştılar. Genel Müdür onları yalnız bıraktı. Sevda Hanım odaya girdiğinde, kedi maskeli Patron ayağa kalkıp, ona şehirdeki gökdelenleri gösterdi.

Bıkkın bir sesle, "Nüfus artıyor, şirketler büyüyor, binalar hızla yükseliyor," dedi. "Korsanları yakalamamız her geçen gün güçleşiyor."

Sevda Hanım, Patron'un ne söylediğini dinlemiyordu, sesinin tonuna takılmıştı. İyice kafası karışmıştı.

Patron'un sesi çok tanıdıktı. Dağda, ağaç dalları, çalı ve yaprak toplayarak ismini yazmaya çalışan Can'ın babasının sesiydi bu!

Patron konuşmaya devam ettikçe, hiç şüphesi kalmadı Sevda Hanım'ın. Can'ın babası kesinlikle Patron'un ta kendisiydi.

"Oyunumuzu sabote etmek onlara nasıl bir çıkar sağlıyor? Bunu bir türlü tespit edemedik," dedi Patron. "Bu yüzden, korsanları tanımlamakta güçlük çekiyoruz. Bunu becerebilseydik, onları yakalamamız çok kolay olurdu."

Nedense Sevda Hanım'ı bir gülmedir aldı. Her şey saçma gelmeye başlamıştı.

"Birileri şaka yapıyor olmasın?" diye kikirdedi.

"Bu şaka yüzünden oyuncularımızın yarısını kaybettik. En başarılı oyuncularımız bile oyunumuzu terk ediyorlar," dedi kedi yüzlü Patron.

Sevda Hanım gülerek, "Sıkılmış olabilirler," dedi. "Bahar geldi. Ekranın dışında harika bir hayat var. Çiçekler açıyor, arılar vızıldıyor, dalgalar sahili dövüyor, ağaçlar tomurcuklanıyor..."

Patron kocaman bir kahkaha attı. "Haklısınız," dedi. "Doğa insanın içini sevinçle dolduruyor." Birden sakinleşerek, "Bu oyun artık öldü," dedi. "Ve biz de Tokudo olarak onu diriltmekten vazgeçiyoruz."

Kırk yıl düşünse, Bay Patron'un oğlunun da *Gogoluku* bağımlısı olduğu aklına gelmezdi Sevda Hanım'ın. Besbelli, çocuğunu kurtarmak isteyen babalardan biriydi. Bir insanın kendi yarattığı bir ürün yüzünden çocuğunun hastalanması korkunç bir şey olmalıydı.

"Eh, iş başka, hayat başka!" diye sevinçle mırıldandı.

Patron, "Ne dediğinizi duyamadım," dedi.

Sevda Hanım, onu tanıdığını belli etmeli miydi? Bu düşünceyi kafasından hızla uzaklaştırdı. Patron, Can'ın babası olduğunu bildiğini anlamış olmalıydı. İkisinin de bildiği bu bilgiyi paylaşmalı mıydılar? Yaylada karşılaşmalarını dobra dobra konuşmalı mıydılar?

Sevda Hanım, 'Bilmenin ve paylaşmanın ayrı ayrı şeyler olduğunu ilk defa fark ediyorum,' diye düşündü. Ahtapot'un anlattığı masal aklına geldi. Aslında Bay Patron da ahtapotu yemek istemiş, ama

sonra vazgeçmişti. Tıpkı masaldaki gibi, kurtarıcı bir ahtapotu yemek isteyen balıkçıların durumuna düşüp, para kazanmak için çocuğunun kurtarıcısını cezalandırmak istememişti. Tam tersine, belki de onunla gizli gizli işbirliği yapmıştı.

'Ahtapot ne zeki bir çocukmuş!' diye düşündü Sevda Hanım. Tam istifa edeceğini söylüyordu ki, Patron sözünü kesti.

"Bize çok faydalı oldunuz," dedi.

Sevda Hanım şaşırmıştı.

"Faydalı olmak mı? Hiçbir işe yaramadım ki. Ben de işi bırakmak için gelmiştim."

Patron, "İnanın, sizden çok şey öğrendik," diye devam etti.

Sevda Hanım, "Bir avukat olarak mı?" diye merakla sordu.

"Hayır," dedi Patron. "Bir anne olarak. Dahası, bir oyun tasarımcısı olarak. Yeni oyunlarımızda, çocukları doğaya yönlendirmeyi düşünüyoruz."

Sevda Hanım kıpkırmızı oldu. Ahtapot'la birlikte tasarladıkları "kurtarma planı"ndan Patron'un haberi vardı demek!

"Postayla gelen deniz kabuğu harika bir fikir! Hele çalılarla isim yazma... Olağanüstü!"

Sevda Hanım'ın iyice kafası karışmıştı.

Patron'la el sıkıştılar.

Çıkarken, Sevda Hanım önce ne diyeceğini bilemedi.

Sonra da gülerek, "Can'a çok selam söyleyin!" dedi.

Bay Patron ifadesiz kedi maskesiyle Sevda Hanım'a baktı. O anda gözlerinin içi gülüyor olmalıydı.

"Söylerim," dedi Bay Patron. "Çok iyi iş başardınız."

Normal Hayata Dönme İsteği

Sevda Hanım'ı sabah kalktığında yoğun bir program bekliyordu. Artık normal iş düzenine dönmeliydi. Bu bilgisayar oyunu ona epeyce vakit kaybettirmişti.

Belki Sude de eski oyununa geri dönmek isteyebilirdi, ama artık *Gogoluku*'nun eski tadı kalmamıştı. En son girdiğinde, o kadar çok insan ayrılmıştı ki, sorulara cevap vermediği halde Sevda Hanım bile ellinci sıraya kadar yükselmişti.

'Tarator ellinci sırada! Büyük başarı! Hiç ummazdım doğrusu!' diye geçirdi içinden. İsteksizce internete girip, oyunda Sude'nin ismini aradı, ama bulamadı. Kızı da oyunu terk edenler arasındaydı. Kendisine yöneltilen birkaç soruyu otomatik olarak cevapladı. Bayağı hızlı gittiğini fark ederek, oyuna devam etti. On, on beş soruyu arka arkaya, hiç zorlanmadan cevapladı. Sonra aniden sıkılarak, internetten çıktı.

Kahvaltıda gülerek Sude'nin başını okşadı. "Oyunu terk etmişsin," dedi.

Sude ilgisiz bir tavırla, "Hangi oyunu?" diye sordu.

Sevda Hanım, *"Gogoluku,"* diye devam etti.

"Gogoluku mu?" dedi Sude. "Bu kadar güzel çiçekler, ağaçlar, çalılar, deniz kabukları, dalgalar, martılar, kelebekler, arılar ve tabii siz varken, *Gogoluku* kimin umurunda? O modası geçmiş, küf kokulu oyuna beni hiç kimse geri döndüremez!"

Sevda Hanım güldü. "Çok haklısın," dedi. "Ben de öyle düşünüyorum."

“Bugün yapacağım o kadar çok şey var ki,” diye devam etti Sude.

Sevda Hanım’ın da işleri birikmişti. O gün kızıyla zaman geçirmesi oldukça zor görünüyordu.

“Bugün benim çalışmam lazım,” dedi. “Baban da sanırım yarın yurtdışına çıkacak! Hazırlık yapması gerekiyor.”

“Biliyorum,” dedi Sude. “Zaten benim ayrı bir planım var. Okuldan sonra, arkadaşlarımla sokakta top oynayacağız. Sonra da kumsala gideceğiz.”

Sude kahvaltısını bitirir bitirmez fırladı.

Sevda Hanım arkasından bakakaldı.

Günler günleri kovaladı. Taşlar yerine oturmuştu. Sanki gizli bir el yanlışları düzeltivermiş, her şeyi yoluna sokmuştu.

Aslında her şeyi düzelten gizli bir el değil, ahtapotun gizli kollarıydı. Bunu en iyi bilen kişi Sevda Hanım’dı.

Bir sabah erkenden kalktığında, elinde bavulu Rıfkı Bey’le karşılaştı. Geziden yeni dönmüştü.

Gözleri ışıl ışıldı. Sevinçle eşine, “Sana bir müjdem var,” dedi.

Sevda Hanım merakla bekledi.

“Pantomim gösterilerinde dijital gözlük kullanılmayacak. Hile hurdaya izin yok artık! Haksız rekabete yol açıyor. Uluslararası Pantomim Komitesi’nin kararı. Böylece, gerçek pantomimcilerin yolu tekrar açıldı.”

Sevda Hanım sevgiyle eşine sarıldı.

Rıfkı Bey, “Sude’ye de haberi vermeliyim,” dedi. “Yoksa uyanmadı mı?”

Sevda Hanım gülerek, “Çoktan uyandı,” dedi.

“Ama onu göremiyorum.”

“Pencereden bakarsan göreceksin.”

Sude dışarıda arkadaşlarıyla top oynuyordu.

Sevda Hanım, *"Gogoluku* artık geride kaldı. Şimdi hayatında çok daha yeni oyuncaklar var," dedi. "Örneğin, üstü pırtıl pırtıl olmuş meşin bir top."

Aşağıya indiler. Arkadaşlarıyla top peşinde koşuşturan kızlarını seyrettiler. Sude onları fark etmemişti bile.

Sevda Hanım, "Nasıl oldu da her şey yoluna girdi, hâlâ inanamıyorum," dedi. "Demek ki, aklın yolu bir."

Rıfkı Bey, "Onu kendi haline bıraksak daha iyi olacak galiba. Görmüyor musun, ne kadar eğleniyor," diye güldü.

Tam eve geri döneceklerdi ki, Sevda Hanım'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Top oynayan çocuklardan birini tanıyordu.

"Vay canına!" diye bağırdı.

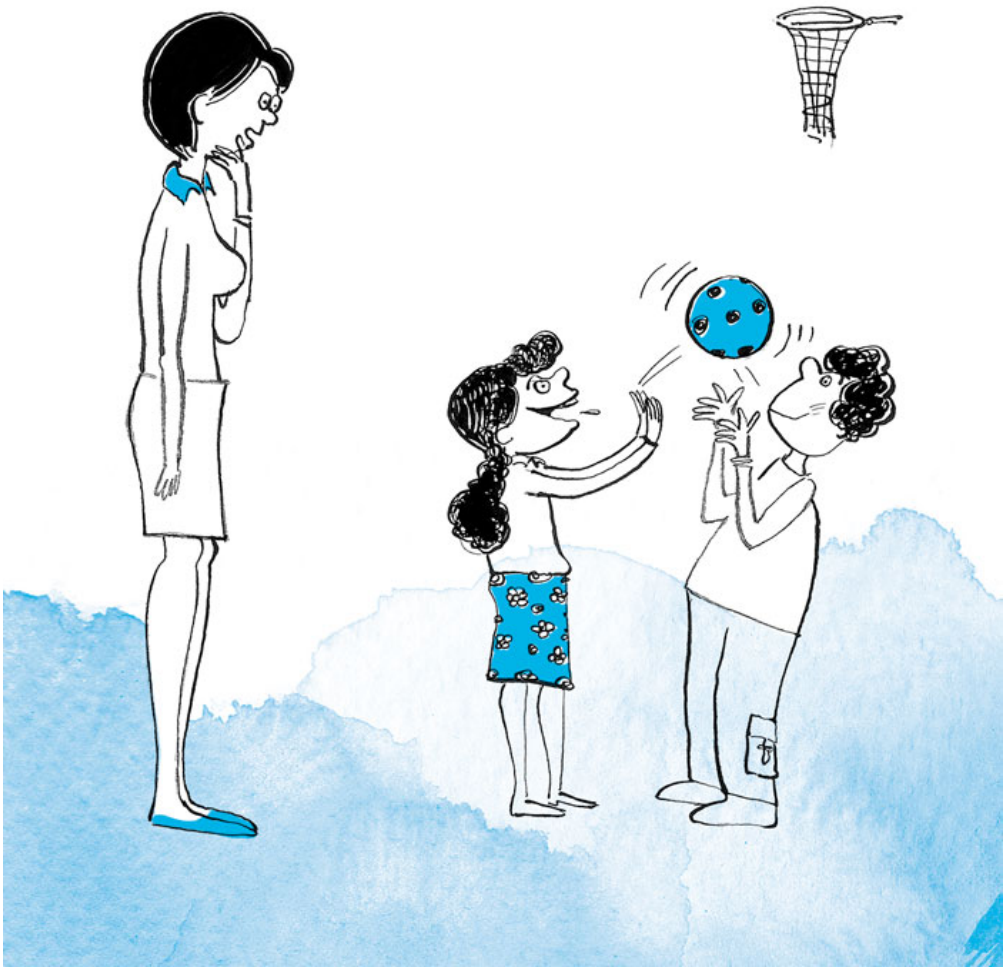
Rıfkı Bey merakla, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bu çocuk, Sude'nin arkadaşı ha! Gözlerime inanamıyorum," dedi Sevda Hanım.

Eşi bir şey anlamamıştı. "Hangi çocuk? Kim?"

"Şu çocuk Ahtapot ayol!" diye güldü Sevda Hanım. "Olayları anlamakta iyice zorlanıyorum şimdi."

Rıfkı Bey, elindeki topu basketbol filesine sokmaya çalışan çocuğa dikkatle baktı. Daha önce karşılaştığını hatırlamıyordu.

“Ne yani, Tokudo’nun şifrelerini kıran çocuk bu mu?”

“Evet. Ta kendisi,” dedi Sevda Hanım.

Sevda Hanım ve Rıfkı Bey bir süre onları izledikten sonra yukarı çıktılar.

Akşama doğru Sude eve döndü. Top oynamaktan kan ter içinde kalmıştı. Üstü başı kir pas içindeydi.

Sevda Hanım hemen onu banyoya aldı. Bir güzel yıkadı. Sude, annesinin onu yıkamasına bayılırdı.

Sevda Hanım, kızı köpüklerle oyalanırken, o gün birlikte top oynadıkları kıvırcık saçlı arkadaşının kim olduğunu sordu.

"O mu!" dedi Sude. "O, benim en güvendiğim arkadaşımdır. Fikret. Tam bir bilgisayar manyağıdır. Fotoğraf hastasıdır. Kendi çektiği yüzlerce video filmi var. Ayrıca, basketbol oynamaya da bayılır."

Sevda Hanım, havluyu Sude'nin sıcak bedenine sardı.

"Ahtapot olmasın sakın?" diye sordu.

Sude anlamsız gözlerle annesine baktı. "Ahtapot sanal bir kişilik," dedi. "Fikret gerçek bir insandır."

Sevda Hanım ne diyeceğini bilemedi. Şüpheler beyninin içini kemirmeye başlamıştı. Akşam Sude uyuduktan sonra, Rıfkı Bey'e düşüncelerini açtı. Kızını kurtarmak için oyun kurayım derken, Sude'nin hazırladığı oyunun içine mi düşmüştü?

Rıfkı Bey eşinin ne söylemek istediğini tam anlamamıştı.

"Çok acayip bir durum," diye devam etti Sevda Hanım. "Ahtapot meğer, Sude'nin en yakın arkadaşıymış. İçime bir şüphe düştü. Bir türlü kurtulamıyorum. Resmen gafil avlandık!"

Rıfkı Bey, "Benim de kafam karıştı şimdi," dedi. "Bundan nasıl bir sonuç çıkarmak gerekir?"

Sevda Hanım kaşlarını kaldırdı. "Tüm yaşadıklarımız kurgulanmış bir oyun gibi geliyor bana."

Rıfkı Bey, "Kim kurgulayabilir ki?" diye sordu.

"Belki de sorun, dijital gözlükte ya da *Gogoluku* oyununda değildi," diye mırıldandı Sevda Hanım.

“Sorun kimdeydi o zaman?”

“Bizdeydi. Çok çalışıyorduk. Sude’yle yeteri kadar ilgilenemiyorduk. Sude de sürekli evde oturmak zorunda kalıyor ve bizimle çok az vakit geçirebiliyordu.”

“Evet, öyleydi.”

“Sanırım, bu sorundan kurtulmak için harika bir plan yaptı. Arkadaşı Fikret’le bir oyun hazırlayıp bizi içine çekti.”

Rıfkı Bey düşünceli düşünceli kafasını kaşıdı.

“Ben *senin* harika bir plan yaptığını sanıyordum,” dedi.

“Evet,” dedi Sevda Hanım, “ben de öyle sanıyordum. Ama aslında Sude kendisiyle ilgilenmemiz için, Ahtapot süsü verilmiş Fikret adlı arkadaşıyla harika bir plan yaptı. Düşünsene, parkta oturduğum gün, Ahtapot’un tam benim karşımdaki bankta oturması tesadüf değildi. Bu karşılaşma, Sude ve Fikret tarafından planlanmıştı.”

Rıfkı Bey donakaldı. Hiç kıpırdamadan dakikalarca düşündü. Sonra, “Olamaz!” dedi. “Bu mümkün değil!”

“Neden olmasın?”

“Gogoluku oyunu, Sude’nin oyuna kendisini kaptırması, senin Tokudo’ya avukat olarak girmen, gözlüğün piyasaya sürülmesi... Sude’nin, oyun dışı kaldı diye üzülmesi... Bütün bunlar çocuklar tarafından tasarlanmış şeyler değildi herhalde. Bence Fikret’in, yani Ahtapot’un, Sude’nin arkadaşı olması, tamamen tesadüf. Eminim ki Sude, arkadaşının Ahtapot olduğunu bilmiyordur bile.”

“Sanal âlem yalanlarla dolu,” dedi Sevda Hanım. “Herkes her an kendisiyle ve başkalarıyla ilgili milyonlarca yalan üretiyor. Palavranın bini bir para! Herkes yalan söyleyip, tuzaklar hazırlıyormuş gibi geliyor bana.”

Rıfkı Bey gülerek, “Başta bu işi sen başlattın,” dedi. “Bay Tarator olarak!”

Sevda Hanım boynunu eğdi. “Bu yüzden de şüpheden kurtulmam mümkün değil.”

Sonunda Sevda Hanım da, Rıfkı Bey de, gerçekte neyi, kimin, nasıl ve niçin tasarladığını düşünmekten vazgeçtiler. Sanal dünyada gerçeğe ulaşmanın çok zor olduğuna karar verdiler.

“Neyse ne, sonunda hayırlı bir iş oldu,” demek zorunda kaldılar.

Birkaç hafta sonra Tokudo şirketinden eve bir mektup geldi. Mektubu, apartmanın posta kutusunda bulan Sude’ydi.

“Bay Tarator adlı kişiye mektup var. Hem de Tokudo şirketinden. Sanırım, yanlış adres. Burada öyle birisi yaşamıyor ki. Öyle değil mi?”

Sevda Hanım kızardı, bozardı. Dizlerinin bağı çözülmüştü. Mektubu Sude’nin elinden alıp, mutfakta gizli gizli açtı.

Yutarcasına okudu.

Tarator, *Gogoluku* oyununda üçüncü olmuştu. Ödül bedeli “ailecek deniz kıyısında dört başı mamur bir haftalık yaz tatili”ydi. Resmen gökten zembille inmiş bir ödüldü bu! Ödül töreniyse, iki hafta sonra Tokudo şirketindeydi.

Sevda Hanım, “Kırk yıl düşünsem, Bay Tarator olarak *Gogoluku*’da üçüncü olacağım aklıma gelmezdi,” diye mırıldandı. “Oyundan sıkılıp ayrılanlar ve son yaptığım on, on beş soru, beni ön sıralara taşıdı demek ki.”

Sonuçta ödülünü iki hafta sonra Tokudo şirketinde Patron’un elinden aldı.

Nedense, törene ne eşini ne de Sude’yi davet etmek istemişti. Olan bitenin Sevda Hanım’ın tasarladığı bir oyun olarak algılanmasından mı korkmuştu acaba? *Gogoluku*’da derece almak için dümenler çeviren bir dalavereci gibi görülmek istemezdi.

Törenden sonra Patron, gülerek Sevda Hanım’ın kulağına eğildi.

"Gogoluku bağımlısı olduğunuzu bilmiyordum. Tabii, Kanadalı bir oğlan çocuğu olduğunuzu da," diye fısıldadı.

Sevda Hanım'ın sinirleri bozuldu. Kahkahalarını bir türlü engelleyemedi. Törendekiler, gülmesinin bitmesini boşu boşuna beklediler. Sevda Hanım özürler dileyerek, çaresizlik içinde kendini dışarıya attı. Birden rahatladı. Dışarıdaki güneşli hava, gülme krizini durdurmuştu. Terini silip, mahallelerinin yolunu tuttu.

Eve gidince, Rıfkı Bey'e ve Sude'ye tatil müjdesini verdi. Sevinçle birbirlerine sarıldılar. Yaz tatilini hak etmişlerdi.

Çocuk Roman

POSTAYLA GELEN DENİZ KABUĞU

Yazan ve Resimleyen: Behiç Ak

Editör: Müren Beykan
Son okuma: Hande Demirtaş

© Günışığı Kitaplığı, 2014
1. baskı: Eylül 2014
Tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

e-Kitap 1. sürüm: Nisan 2020
Nisan 2020 tarihli 26. baskı esas alınmıştır.
Dijital kitap yapımı: Sistematik e-Kitap Atölyesi

ISBN 978-605-9952-49-1

gunisigikitapligi.com

Günışığı Kitaplığı Yayıncılık A.Ş.
Sertifika: 36737
Büyükdere Cad. Polat İş Merkezi 87/6 Mecidiyeköy 34387 İstanbul
Telefon: (0212) 212 99 73
Faks: (0212) 217 91 74
E-posta: info@gunisigikitapligi.com

Behiç Ak

Samsun'da doğan Behiç Ak, İstanbul'da mimarlık öğrenimi gördü. 1982'den bu yana Cumhuriyet gazetesinde çizdiği bant karikatürlerin yanı sıra tiyatro oyunu yazarlığıyla da tanındı. Karikatürleri yurtdışında sergilendi. *Ayrılık* ve *Bina*'nın yanı sıra Avrupa ülkelerinde sahnelenen *Fay Hattı* ve *Tek Kişilik Şehir* adlı oyunları geniş ilgi gördü. Belgesel film alanındaki çalışmasıyla ödül alan sanatçı, çocuk kitapları yazıp çizmeye yoğunlaştı. Toplumsal eleştiriye dayalı dizisi "Gülümseten Öyküler"le her yaştan okurun büyük ilgisini topladı. İlk yayımlandığı Japonya'da ödül kazanan renkli öykü kitabı *Yüksek Tansiyonlu Çınar Ağacı*, Günışığı Kitaplığı tarafından özgün bir tasarımla yenilendi ve Çince'ye çevrildi (2014). *Bilyeler* gibi, ilgi gören resimli çocuk kitabı *Gökdelene Giren Bulut* da, Günışığı Kitaplığı tarafından yenilendi (2017). *Benim Bir Karışım*, *Tombiş Maskeli Baloya Katılmak İstemiyor* gibi, küçükler için felsefeye giriş niteliğindeki "Tombiş Kitaplar" dizisini sürdüren Behiç Ak, otuz yıllık karikatür birikiminden bir seçkiyi *Karikatür Kitabı* adı altında topladı. *Yaşasın Ç Harfi Kardeşliği!* adlı çocuk romanı, Çocuk ve Gençlik Yayınları Derneği'nin (ÇGYD) 2013 Yılın Çocuk Romanı Ödülü'nü ve Ankara Üniversitesi Çocuk ve Gençlik Edebiyatı Uygulama ve Araştırma Merkezi'nin (ÇOGEM) 2014 Çocuk ve Gençlik Edebiyatı Roman Ödülü'nü kazanan sanatçının son çocuk romanı, tüm canlıların yaşama hakkını savunduğu *Tavşan Dişli Bir Gözlemcinin Notları* (2019).

Günışığı Kitaplığı'nda Behiç Ak kitapları:

İLK KİTAPLAR

Yüksek Tansiyonlu Çınar Ağacı (1. baskı: 2009)
Bilyeler (1. baskı: 2014)
Gökdelene Giren Bulut (1. baskı: 2017)

Tombiş Kitaplar Dizisi

Benim Bir Karışım (1. baskı: 2013
Bizim Tombiş Taştan Hiç Anlamıyor (1. baskı: 2013)
Bizim Tombiş Fiyonk Makarnayı Çok Seviyor (1. baskı: 2014)
Ben Ne Zaman Doğdum? (1. baskı: 2015)
Tombiş Maskeli Baloya Katılmak İstemiyor (1. baskı: 2018)

Gülümseten Öyküler Dizisi

Güneşi Bile Tamir Eden Adam (1. baskı: 2008)
Alaaddin'in Geveze Su Boruları (1. baskı: 2008)
Kedilerin Kaybolma Mevsimi (1. baskı: 2009)
Vapurları Seven Çocuk (1. baskı: 2009
Havva ile Kaplumbağa (1. baskı: 2010)
Pat Karikatür Okulu (1. baskı: 2010)
Galata'nın Tembel Martısı (1. baskı: 2011)
Akvaryumdaki Tiyatro (1. baskı: 2011)
Buzdolabındaki Köpek (1. baskı: 2012)
Geçmişe Tırmanan Merdiven (1. baskı: 2012)

ÇOCUK ROMANLARI

Yaşasın Ç Harfi Kardeşliği! (1. baskı: 2013)
Postayla Gelen Deniz Kabuğu (1. baskı: 2014)
Eve Giden Küçük Tren (1. baskı: 2015)
Bebek Annem (1. baskı: 2016)
Çatıdaki Gezegen (1. baskı: 2016)
Bulutlara Şiir Yazan Çocuk (1. baskı: 2017)
Her Şeyi Yanlış Anlayan Kedi (1. baskı: 2018)
Tavşan Dişli Bir Gözlemcinin Notları (1. baskı: 2019)

HER YAŞ İÇİN

Karikatür Kitabı (1. baskı: 2012)

BEHİÇ Ak

Postayla Gelen Deniz Kabuğu

"Gülümseten Öyküler"i ve "Tombiş Kitaplar"ı çok sevilen, mizah ustası, yazar Behiç Ak, *Yaşasın Ç Harfi Kardeşliği!* kitabıyla sosyal medyanın yaşamlarımıza etkisine dikkat çekmişti. Şimdi yine gülümseten bir eleştiri yapıyor. Ânı yaşamak yerine, onu teknolojik araçlarla kaydeden bir çocuğun sanal dünyaya tutkusunu anlatıyor. Roman, ilginç karakterleriyle de okuruna sürprizler sunuyor.

Pantomimci babasının ve avukat annesinin yoğun iş yaşamları, Sude'nin ailesiyle paylaştığı saatleri iyice azaltmıştır. Arkadaşının önerisiyle bir tablet bilgisayar edinen Sude, kısa bir süre sonra, sanal dünyanın parçası olup çıkar. Sıkılmadan oyalanıyor, üstelik her an ulaşılabiliyor diye, onun yeni ilgisini önce olumlu bulan ailesi, zamanla Sude'nin aşırı tutkusundan endişelenmeye başlar. Annesi kızını "kurtarma" operasyonuna girişir. Sude dijital labirentten kurtulabilecek midir?..

günışığı kitaplığı